

SEDMO ČUDO

EVA BOŽIČ 6.B

Glasilo učencev OŠ Dušana Flisa Hoče,
januar 2016

Osnovna šola Dušana Flisa Hoče
Šolska ulica 10
2311 Hoče

Urednica: Danijela M. Vukmanič
Namestnica urednice: Kaja Kogal
Urednik naslovnice in mentor
likovnim ustvarjalcem: Albin Lorber

Šolsko leto: 2015/2016

Izdano: januar, 2016

Soustvarjalci: učenci pri novinarskem
in likovnem krožku,
učenci centralne in
podružnične šole Reka

CICIČUDO — priloga Sedmega čuda, glasilo razredne stopnje

RAZREDNA STOPNJA—matična šola Hoče

Mentorica: Vlasta Smrdel

Dragi bralci Sedmega čuda!

Kako hitro mineva čas! Kar krepko smo že zakorakali v šolsko leto, pred vrati je zaključek 1. ocenjevalnega obdobja in seveda tudi 1. številka našega šolskega časopisa Sedmo čudo.

Mladi novinarji Sedmega čuda že leta uspešno predstavljajo aktualna dogajanja na šoli in izven nje, delovni utrip šole in dosežke učencev na različnih področjih. Seveda pa ne pozabijo še na zabavne in razvedrilne vsebine, brez katerih ni dobrega in branega časopisa. Časopis je namreč odraz dela in življenja šole, hkrati pa za vsakogar predstavlja spomin na osnovnošolske dni – spomin na otroštvo, prijatelje, ustvarjalne dosežke in dogodke. Morda kdo izmed vas nekoč ponosno polista po časopisu in poreče: »Moja prva zgodba, pesem, intervju ...je bil objavljen v šolskem glasilu!«

Skozi šolsko leto se vrstijo različni dogodki, ki poskrbijo, da nam meseci še hitreje, predvsem pa prijetneje tečejo. Ne nazadnje z njimi dokazujete, da ste uspešni in ustvarjalni ter si zaslužite biti videni in pohvaljeni. Za vse to poskrbijo mladi novinarji naše šole.

Vabim vas, da vsebino 1. številke časopisa pozorno preberete in ob njej uživajte. Prepričana sem, da bo vsak našel kaj zase. Le pokukajte vanj!

Ob izidu časopisa čestitam vsem učencem, ki so avtorji člankov, vsem mentorjem, ki so učence

1.DEL

Si upate z nami na potovanje v čudežno deželo?	5
Ali so učenci veseli vrnitve v šolo?	7
Dan s srednjo trgovsko in biotehniško šolo	8
Delavnice za bazar	9
Nov izbirni predmet,ki se je že dobro "prijel"	10
Mladina in gore – regijsko tekmovanje	12
Hoče v blišču zlata	14
Mesec šolskih knjiznič– Knjižnice so zakon!	15
Osnovnošolski turnir v košarki in nogometu v tednu otroka	17
Naravoslovni dan na gradu v Slovenski Bistrici	18
Pokukajmo v našo šolo	19
Biti novinka v Hočah	20
Šola v naravi 2015/2016	22
Juhuhu, športni dan je tu!	24
Vohljač	25
Izlet v Ljubljanski živalski vrt	26

2. DEL

Literarno– ustvarjalni kotiček	27
---	-----------

3.DEL

CICIČUDO HOČE	39
Obisk gospe, ki riše z nogami	40
Sprehod po Mariboru	41
Jaz grem po Sloveniji	42
Naši učenci imajo radi rime	43
Pesmi o družini	47
Naše ljube živalice 2.A	49

CICIČUDO REKA	51
Zimska križanka—2.d	52
Ko bom velik	53
Tretješolci v šoli v naravi - DNEVNIŠKI ZAPIS	54
Pesniki	56
Veseli december	57
Živalske zgodbe	58
Evakuacijska vaja	61
Pesmi	62

Si upate z nami na potovanje v čudežno deželo?

V petek, 6. 11. 2015, smo se **identificirani učenci 7.,8. in 9. razredov** odpravili na potovanje v **čudežno deželo**. Naš večer je potekal **v angleščini** in nas opomnil, da **nikoli ne smemo do konca odrasti**.

Dejansko smo bili zgolj gledalci muzikala Alica v čudežni deželi v amfiteatru na II. Gimnaziji Maribor. Fantazijski muzikal, ki je imel dve dejanji, je potekal v angleškem jeziku s slovenskimi podnapisi.

Vsebina je zasnovana iz knjige Alica v Čudežni deželi, ki je izšla leta 1865. Beli zajček zvabi Alico v čudežno deželo, kjer sreča živali, bitja in predmete s človeškimi lastnostmi. Vsem je skupno to, da so malce »prismuknjeni«. Nakar Alica spozna nora bitja, npr. rdečo kraljico, ki seka glave in rada pleše buggie. Alica se preko nesmislov čudežne dežele uči, spreminja in išče smisel v človeškem svetu.

To imenitno delo je napisal Lewis Carroll, s pravim imenom Charles Lutwidge Dodgsonin je bil angleški matematik ter pisatelj, ki je študiral na Oxfordu. Carrollovo literaturo označujejo kot literaturo nesmislov in besednih iger.

Skozi glasbeno popotovanje največjih uspešnic rock&rolla in glasbenih legend smo učenci navdušeni podali ogromno pozitivnih mnenj. Predvsem pa motivacije za nadaljnjo učenje, da bomo kakor videna bivša učenka naše šole - **Lucija Divjak** - zasijali na gimnazijskem odru.

Tole pa so nekateri izmed nas povedali o videnem muzikalu:

Lara Paul: »Zdel se mi je zelo dobro dodelan in doživet, najbolj so mi bili všeč efekti.

Celo tako me je navdušil, da se jim bom naslednje leto pridružila.«

Elle Kukovec: »Današnja predstava mi je bila zanimivejša od lanske, saj je bila igra živa in igralci so se boljše vživeli v svoje vloge. Opazka z moje strani bi zgolj letela na nekatera »nakičena« dejanja. Upam, da se bom tudi jaz kdaj udeležila podobnega muzikala.«

Manja Pauko: »Muzikala sem se udeležila prvič, vendar vem, da ne zadnjič. Igralci so si zares »zlomili nogo na odru«, svoje vloge so imeli v malem prstu. Vse je bilo zelo kakovostno in kvalitetno, od koreografije, kostumov, tehnike, efektov in odličnih glasov, ki so zame že zreli za v gledališče.«

Nika Zidar: »Bil mi je zelo všeč, predvsem igranje in petje dijakov. Mojo pozornost pa so predvsem pritegnili kostumi in scena. Po nastopu sem dobila tudi vizijo sebe kot nastopajoče.«

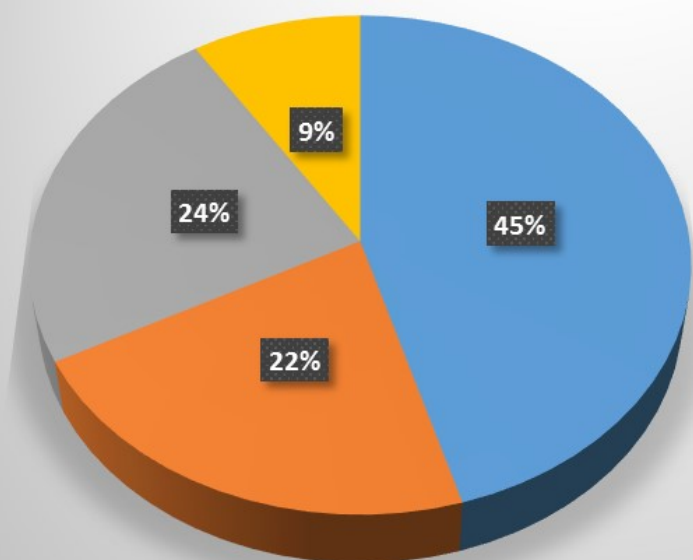
Marina Šalinović: »Muzikal je bil super! Najbolj mi je bilo všeč (ne samo meni), ko so bili dečki brez majic. Tudi učiteljice so uživale. Zanimivo mi je bilo tudi, saj je bila zgodba nekoliko prirejena glede na original. Slabo luč na predstavo pa so metali podnapisi, saj se niso skladali z govorečimi na odru.«

ALI SO UČENCI VESELI VRNITVE V ŠOLO?

Že kar nekaj časa je minilo, odkar smo se učenci vrnili med šolske klopi. Učence od šestega do devetega razreda sem povprašala o njihovem odzivu na začetno šolsko leto. Izkazalo se je, da se učenci precej veselijo vrnitve v šolo in da jim konec počitnic in začetek učenja ne povzročata prevelikih preglavic. Večina učencev se veseli pričetka šole zaradi prijateljev, ki jih bodo po dolgem času ponovno srečali. Veliko pa se jih z nasmeškom na ustih vrne v šolo, saj bi se radi naučili veliko novega. Redki so tisti, ki jih novo pridobljeno znanje in srečanje sošolcev ne veselita.

V anketi je sodelovalo petdeset učencev predmetne stopnje. Vprašala sem jih, ali so se radi vrnili v šolo zaradi učenja ali prijateljev, ali pa jih vrnitev v šolo ni razveselila, ker ne marajo učenja ter se ne razumejo s sošolci. Oglejte se rezultate ankete spodaj.

VRNITEV V ŠOLSKE KLOPI

- Vrnitev v šolo mi je bila v veselje, komaj sem čakal da vidim sošolce
- Vrnitev v šolo mi je bila v veselje, komaj sem čakal da izvem kaj novega
- Vrnitev v šolo mi ni bila v veselje, nemaram učenja
- Vrnitev v šolo mi ni bila v veselje, ne razumem se s sošolci

DAN S SREDNJO TRGOVSKO IN BIOTEHNIŠKO ŠOLO

V četrtek, 10.12.2015, so osnovno šolo Dušana Flisa obiskali mentorji Srednje trgovske in biotehniške šole. Učencem osmega razreda je bil predstavljen program posamezne šole, učenci pa so med tem ustvarjali izdelke, ki so jih lahko podarili kot darila.

Tehniški dan se je začel ob 8.20 zjutraj v kletnih prostorih šole. Učenci so od svojih razrednikov in organizatorke Jožice Klužer izvedeli, kako bo potekal dan. Nato se je začel dopoldanski program. Vsaka šola je najprej odgovorila na najpomembnejša vprašanja in razložila nerazumljive stvari. Učencem so povedali: kakšen uspeh je potreben za vpis na srednjo šolo, v kakšen poklic lahko vodi dokončana izobrazba in zakaj priporočajo to šolanje. Dali so nam tudi nekaj napotkov glede izbire šol, nekaj besed pa so namenili tudi ročnim spretnostim, ki so v današnjem času vse bolj pomembne.

Vsekakor pa so mentorji poskrbeli, da je predstavljanje šole ostalo zanimivo in kreativno. Učenci so bili zaposleni z okraševanjem rož, kasneje pa tudi z izdelovanjem papirnatih škatlic.

Trgovska šola pa je učencem nudila tudi poslikave rok.

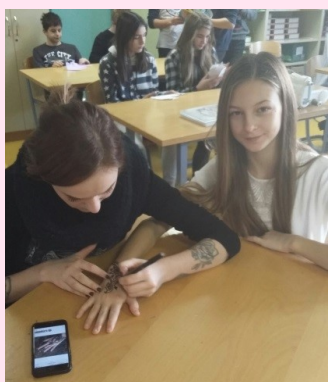

Foto: Jožica Klužer

Ob 10.30 je bil čas za malico. Zato so učenci zapustili pospravljeno učilnico, po končanem odmoru pa so bili zadolženi za okraševanje šolske avle. Iz belega papirja so izrezali snežinke, hiške, snežake in smreke, ko so zaključili z izrezovanjem, so nekateri učenci polepili okna v starem delu šole.

Tako se je dan zaključil ob 12.40 in učenci so zapustili šolo.

DELAVNICE ZA BAZAR

Je po vaših domovih že zadišalo po sveže pečenih piškotih?

Na naši šoli vsekakor je, saj smo učenci osnovne šole Dušana Flisa skupaj z učitelji zavihali rokave in pričeli s peko slastnih maslenih piškotov.

Čeprav smo že 9. razred, smo med izrezovanjem različnih oblik iz testa zelo uživali. V božičnem vzdušju, ki smo si ga ustvarili z predvajanjem božičnih pesmi, pa je bilo še marsikaj za postoriti.

Zaviti smo morali na tone spominkov, daril in novoletnih voščilnic, ki smo jih izdelali sami ali pa so si učiteljice z otroki v popoldanskem varstvu vzeli čas in naredili kakšno darilce. Zavita darila že pripravljena čakajo, da jih bomo devetošolci prodali na bazarju.

Ana Dolenc, 9. a

Nov izbirni

predmet, ki se je že

dobro "prijel"

Sedaj, ko smo že kar dobro zakorakali v novo šolsko leto, lahko rečemo, da se je nov izbirni predmet francoščina že zelo dobro uveljavil in vsi, ki ga obiskujemo, smo zelo zadovoljni z znanjem, ki smo ga že dobili.

Francoščina je na osnovni šoli Dušana Flisa Hoče novost, ki jo lahko preizkusimo učenci sedmih in osmih razredov. Izvaja se kot neobvezni izbirni predmet, to pomeni, da učenci, ki smo izpolnili določeno mejo treh dodatnih ur izbirnih predmetov, lahko še vedno dodamo dve uri francoščine ob torkih in se učimo še tretji tuji jezik na naši šoli.

Čeprav se je bilo na začetku težko privaditi na dve zaporedni uri novega jezika, smo se vsi prijavljeni hitro prilagodili in sedaj z veseljem ostanemo pri pouku še dve dodatni uri. Pri tem nam je pomagala tudi učiteljica Vesna Selinšek Jahić, ki nas vedno spodbuja in naredi ure zabavne ter zanimive.

Do sedaj smo se naučili, kako se predstavimo, kje živimo, kateri je naš najljubši šport oziroma kaj treniramo, šteti do deset, poimenovanje šolskih potrebščin, trenutno pa se ukvarjamo z izgovorjavo določenih zlogov, ki se izgovorijo drugače kot se napišejo. Snov prejšnje ure na začetku še enkrat na

Pri francoščino bomo učenci dobili štiri ocene. Pisali bomo dva testa in dvakrat bomo vprašani. Na začetku smo bili vsi malo prestrašeni ocen, ker je seveda to za nas popolnoma nov predmet, ampak nas je učiteljica hitro pomirila in povedala, da ni potrebe po strahu, ker spraševanje ne bo pretežko, testa pa ne bosta vsebovala težjih besed v francoščini, ampak bosta samo za pregled našega znanja in znanja zapisovanja besed. Do sedaj smo se naučili že zelo veliko in upamo, da bomo v takem tempu nadaljevali. Vsi smo željni novega znanja. Za tiste, ki pa želijo še boljše znanje francoščine, pa bo naslednje šolsko leto potekal ta izbirni predmet na malo težji ravni. Naučili se bomo še zahtevnejših besed in tvorjenja kompleksnih povedi.

Do sedaj pa smo vsi učenci pozitivno presenečeni nad znanjem, ki smo ga pridobili v tako kratkem času izvajanja tega jezika. Na začetku so se pri nekaterih pojavljali dvomi o zanimivosti predmeta in ali se ga sploh splača vpisati in se ga dodatno učiti, ampak kasneje smo vsi ugotovili, da se je sto odstotno splačalo in da je bila to naša zelo dobra odločitev ter da učenje novega tujega jezika odpira več poti v svet in nam še povišuje možnosti srednje šole oziroma študija v tujini.

Vsi smo zadovoljni in upamo, da se bo tako tudi nadaljevalo. Naslednje leto pa vabimo k vpisu tudi učence, ki se to leto niso odločili za obiskovanje

Mladina in gore – regijsko tekmovanje

Regijsko tekmovanje Mladina in gore je v soboto, 7. 11. 2015, potekalo na OŠ Fram. Je ekipno tekmovanje, namenjeno osnovnošolcem zadnje triade.

Planinci tekmujejo v znanju, veščinah in izkušnjah iz vseh področij planinstva. Tisti, ki pa se uvrstijo na državno tekmovanje, pa zraven teoretičnih nalog izvajajo tudi praktične naloge (vezanje vozlov, prva pomoč...). Tekmovanje je razdeljeno v tri regije :

1. regija - Podravje, Pomurje, Koroška, Savinjska dolina - OŠ Fram, PD Fram (udeležili smo se tudi učenci OŠ Hoče).
2. regija - Primorska, Notranjska, Posočje - PD Podnanos.
3. regija - Ljubljana z okolico, Gorenjska, Dolenjska in Bela krajina, Zasavje, Posavje - OŠ Bohinjska Bistrica, PD Bohinjska Bistrica, PD Srednja vas v Bohinju.

Iz ene regije se zberejo tekmovalci, ki bodo zastopali svoje šole. Iz naše šole sta na regijsko tekmovanje odšle dve skupini:

- Hočki orli, skupino sestavljajo: Martin Pregl 8. a, Pia Pravdič 9. b, Matic Mlaker 9. a in Lena Uranjek 9. b,
- Houčki ježi, skupino sestavljajo: Manca Visočnik 9. c, Lara Paul 9. b, Kaja Kogal 9. b in Manja Pauko 9. A.

Tekmovanje se je začelo z uvodnim govorom župana in ravnatelja šole. Po kratkem programu učence OŠ Fram smo se napotili v učilnice, kjer smo pod budnim očesom dveh vodnikov dobili tekmovalne pole. Po napetih 45 minutah smo oddali pole, da pa je bil pritisk na nas še večji, je vplivalo dejstvo, da tekmujejo že štiri leta in se nobena od skupin še ni uvrstila na državno tekmovanje. Po pisanju smo se napotili v jedilnico, kjer smo si v času malice izmenjevali odgovore, ki smo jih izbrali. Na našo nesrečo smo Hočke skupine imele zelo različne odgovore, kar je lahko pomenilo le to, da bomo zelo različni na rezultatski lestvici. Medtem ko smo čakali na rezultate, je bil za nas pripravljen program; sprva smo se igrali družabne igre, nato plezali. Po plezanju smo likovno snovali ter poslušali zelo zanimivo predavanje Gorske reševalne zveze Slovenije. Sama sem imela slab občutek glede rezultatov iz naše skupine, v nas je imela upanje samo še Kaja in nas tolažila, da nismo bile tako slabe. Po predavanju je sledil trenutek resnice: izvedeli bomo rezultate. Sama sem bila na trnih in čutila sem mravljinice, saj sem se mentalno že prepričala, da smo pisale slabo. Komaj sem sedela na tribuni in gledala v uspeh pričakujoče obraze in velik upajoč nasmeh naše mentorice Vlaste Bobovnik. Vedno se sprašujem, kako nas morejo učitelji, v tem primeru vodniki, mučiti in počasi razlagati stvari, ne da bi takoj prešli na bistvo. In tako smo po parih govorih in spodbudnih besedah najprej prešli na manjše tekmovanje za najboljše ime, za katerega smo glasovali pred odhodom v učilnice. In voditeljica komisije izreče ime Hočki ježi. Najprej sem bila zelo zmedena, saj nisem takoj dojela, da smo to mi, ko pa sem videla Laro hoditi na oder po nagrado, sem dojela, da smo zmagale na tem tekmovanju. Po prejetju nagrade pa je šlo zares za naš ponos, za vložen trud in za čast OŠ Hoče.

In seveda, zakaj nas bi odrešili muk dolgih sekund, ki se vlečejo kot ure, ko počasi berejo mesta od zadnjega naprej in počakajo, da cela skupina pride na oder, se rokuje ter dobi priznanje? Po vsakem mestu, ko ni bilo izrečeno naše ime, sta se mi počasi začela vračati samozavest in upanje, da le nismo bile tako slabe. Trinajsti so bili Hočki orli, pritisk je naraščal, bližali smo se meji, kdo gre na državno tekmovanje in kdo ne. Spet sem bila prepričana, da bomo ravno mi pristali na mestu poražencev, ampak po izreku imena za osmo mesto je sledil dolg krik veselja, ki je prihajal iz Manjinih ust. To je pomenilo le eno: uvrstili smo se na državno tekmovanje.

Vedele smo, da gremo naprej, nismo pa vedele na katerem mestu smo. In Pia se je pošalila:« Mogoče so vas pozabili.» Njene besede so z vsako sekundo dobivale večjo težo in bolj vplivale na nas, saj si niti v sanjah ne bi mislile, da smo prišle tako daleč. » Drugo mesto si delita dve skupini in to sta.....Hočki ježi in Svizci« je rekla. Takrat se je iz nas vse odvalil velik kamen. Sama takoj še nisem dojela, kaj smo dosegle, ampak smo vse vseeno veselo odskakljale na oder po priznanje. Oblil me je val sreče, ko sem gledala presrečne obraze mojih sotekmovalk in predvsem mentorice. Po nekaj čestitkah smo se skupaj v veselem duhu odpravili domov.

Manca

Visočnik, 9. c

HOČE V BliščU ZLATA

Tako kot vsako leto je tudi letos na šoli Dušana Flisa Hoče potekalo šolsko tekmovanje iz logike, na državno tekmovanje, ki se je to leto odvijalo v Slovenski bistrici, pa se je uvrstilo kar osem učencev iz naše šole. Trije od njih se po končanem tekmovanju še niso zavedali, da so si pravkar 'pripisali' zlato priznanje...

Kaja Kogal, Matic Mlaker in Urh Vrečko na tekmovanju iz logike osvojili zlato priznanje, kar je nedvomno izjemen dosežek. Trojica je bila nad rezultati tekmovanja pozitivno presenečena, ker je bilo vseh tekmovalcev več kot 1800, s takim dosežkom pa se vrne domov le malokateri. Vsi trije se sicer redno udeležujejo tega tekmovanja že od drugega razreda, za vse pa je bilo leto 2015 prelomno, ker so to leto osvojili svoja prva ali druga zlata priznanja.

Eden izmed razlogov za njihov uspeh sta nedvomno tudi učiteljici matematike- Vlasta Bobovnik in Stanislava Letonja, ki sta Kaji, Maticu in Urhu pomagali, jih spodbujali in jim dajali napotke. »Na njih sem zelo ponosna, ker so se zares potrudili in rešili veliko vaj za tekmovanje ter dosegli izjemne rezultate!« je povedala učiteljica Bobovnik.

»Ko sem izvedela, da sem osvojila zlato priznanje sem bila v velikem šoku. Komaj po nekaj minutah sem dojela, kaj se je zgodilo in oblil me je velik val veselja!« je priznala Kaja Kogal, ki prav tako zatrjuje, da je bilo za ta dosežek potrebnega veliko truda in vaj. Dodala je tudi, da je priznanja še bolj vesela, ker ji bo pomagalo pri vpisu na srednjo šolo, ki jo bo obiskovala naslednje leto.

»V petek med odmorom so po mene prišli sošolci, ki so navdušeno in nerazločno kričali drug čez

drugega, ujel sem le besede *tekmovanje, zbornica* ter *priznanje*. Raztreseno sem odšel do zbornice, kjer me je pričakala moja učiteljica matematike, gospa Bobovnik, in mi čestitala. Šele ko sem zagledal velike nasmeha na obrazu sošolcev poleg mene, mi postalo jasno, da sem osvojil zlato priznanje!« je povedal devetošolec Matic Mlaker. Podobno reakcijo kot on je imel tudi Urh Vrecl, ki obiskuje sedmi razred.

'Zlata trojica' se že veseli slavnostne podelitve priznanj, ki

je

MESEC ŠOLSKIH KNJIŽNIC - »KNJIŽNICE SO ZAKON!«

Leta 1999 so knjižničarji začeli praznovati svoj mednarodni dan na četrti ponedeljek v oktobru, v Sloveniji smo ga prvič praznovali leta 2007, 22. oktobra. Ker se je praznovanju pridruževalo čedalje več držav, se je leta 2008 odbor Mednarodnega združenja šolskih knjižničarjev (IASL) odločil, da praznovanje prilagodi lokalnemu okolju. Mednarodni dan šolskih knjižnic je nato prerasel v mednarodni mesec šolskih knjižnic.

Projekt s svojimi temami opozarja na pomen šolskih knjižnic. Praznovanje mednarodnega meseca šolskih knjižnic pa opozarja na široko paleto dejavnosti, s katerimi knjižnice in knjižničarji učence in starše opremljamo za življenje.

Letos sem dejavnosti navezala na Teden otroka. V knjižnici sem pripravila dejavnosti za učence od 1. do 9. razreda. »Za vsakega nekaj« je bil moj moto, kljub temu da so potekale zanje še druge delavnice.

V **ponedeljek, 5. 10. 2015**, je potekala pravljica, in sicer v dveh skupinah, saj je bilo prijavljenih 32 prvošolcev.

Posedli smo se na preprogo v kotičku in prisluhnili **norveški pravljici Pošteni novčič**. Najprej smo raziskali od kod prihaja pravljica, kje leži Norveška, spoznali, da je bila pravljica prevedena v slovenski jezik in da nam jo je za branje pripravila Kristina Brenkova v zbirki Pravlјice.

Učenci so prisluhnili branju pravljice, v kateri je reven a dobrosrčen fant prijazno odstopil svoj suknjič kamnu, ki ga je zeblo, nato pod njim našel skrinjo zlatnikov, a obdržal le enega – »pošteni novčič«, ki je priplaval na površje. Zaradi tega ga je mati poslala po svetu, s trebuhom za kruhom. V **torek, 6. 10. 2015**, smo se zbrali ob pravljici z učenci 2. razredov. Obiskal nas je tudi g. ravnatelj, ki sem ga povabila na dneve dejavnosti ob Tednu otroka.

Pravljica je tokrat bila **s Kitajske**, o modri vrtnici. Najprej smo vsi poduhali svežo rdečo vrtnico, nato pa razmišljali, kako bi lahko dobili modro. Predlogi so bili, da belo vrtnico obarvamo s črnilom, ki ga vsrka vase ali da cvet pobarvamo s čopičem. Vendarle smo se raje prepustili branju in poslušanju pravljice z naslovom **Modra vrtnica**, ki govori o princesi, ki se ni želela poročiti, zato je od snubcev zahtevala modro vrtnico.

V sredo, 7. 10. 2015, smo si ob knjigi privoščili tudi čaj in manjši posladek. Na vrsti je bila Knjižna čajanka. Najprej za učence 6. in 7. razredov.

Strip imajo zagotovo radi, predvsem fantje, sem si mislila. In res so mi pritrdili. Da poznajo Mikija Mustra njegove tri junake, pa Tin Tina in njegove pustolovščine ter čarobni napoj in Asterixa, so povedali, pa še druge stripe. No, super. Potem jim bo zagotovo všeč tudi knjiga, v kateri se prepletata strip in besedilo.

in

Brali smo knjigo Lincoln Peirce Super »Nik znova razred zase. Pogovarjali smo se o naših bralnih okusih in seveda o tem, kako se oni počutijo v šoli, katere so svetle točke v njihovem šolskem vsakdanu in kaj jih moti. Nekateri niso bili ravno zgovorni, drugi pa so odkrito povedali, da se tudi oni kdaj skrijejo za sošolci, da bi se izognili spraševanju.

V sredo, 7. 10. 2015, je vrelo iz nas! Udejanjilo se je geslo letošnjega Tedna otroka »Nekaj ti moram povedati!« Učenke in učenci iz 8. in 9. razreda so neprestalno pripovedovali o svojih najljubših knjigah.

Hotela sem jim predstaviti novo knjigo »Lica kot češnje« od Nataše Konc Lorenzutti, a so me preglasili z utrinki iz njihovih zgodb, ki so na njih pustile globok pečat. Zaupali so mi, da so ob nekaterih tudi zajokali, si ob nekaterih od razočaranja nad koncem knjige izmislili svoj konec, nekaterim junakom enostavno niso dopustili, da bi umrli in so jih v mislih ohranili v zgodbi...

Moja zgodba pa je ostala zaenkrat samo moja, nismo je prebrali, niti se o njej pogovarjali, a doživeli smo mnogo drugih zanimivih, žalostnih, veselih, fantastičnih, napetih, grozljivih zgodb.

V četrtek, 8. 10. 2015, je prišlo na pravljico 10 učencev iz 3. razreda. Prislunili so sicilijanski pravljici Sončeva hčerka

Na koncu so si učenci ogledali še ilustracije Ančke Gošnik Godec in bili navdušeni nad prelepo deklico, malo nad podobo kraljeviča. Še dobro, da jim tega nisem pokazala prej in so v svojih glavicah ustvarili lepše, všečnejše podobe.

manj

Tako se je končal naš teden, namenjen literarnemu svetu in njegovim junakom. Zahvaljujem se učiteljicama Olgi Olas Kovač in Mateji Gabrijan Prešeren, ki sta mi pomagali pri izvedbi dejavnosti, in vsem tistim, učiteljem in učiteljicam, ki ste učencem omogočili, da so se

OSNOVNOŠOLSKI TURNIR V KOŠARKI IN NOGOMETU V TEDNU OTROKA

V tednu otroka smo pozornost podarili tudi mladim žogoljubcem iz naše in sosednjih šol. Učitelj Koren je namreč prvič priredil turnir v košarki in nogometu za starejše učence. Šlo je za spoznavanje ekip, saj so ekipe prvič igrale skupaj. Izvrstna ideja za turnir je posledično postal tudi edinstven uvod v šport letošnjega leta.

Dosežena mesta:

Nogomet:

1. Slivnica
2. Miklavž
3. Hoče

Ekipo nogometa OŠ Hoče so zastopali:

- Jure Šimundža,
- Martin Pregl,
- Jurij Frešer,
- Jan Serčič,
- Kevin Novak,
- Matija Gselman Toplak,
- A l e n J a u š o v e c ,
Hudovernik.
- Maj Purnat,

- Goran
- Klemen
K o r ž e
(vratar),
- G a l
D o l e n c
(vratar).

Košarka:

1. Miklavž
2. Slivnica
3. Hoče

Ekipo Košarke OŠ Hoče so zastopali:

- Vid Lepenik,
- Rok Djorjević,
- Gal Šiško Podjaveršek,
- Jaka Oblak,
- Rok Černčec,
- Samuel Sattler,

- Tim

Arić,

Naravoslovni dan na gradu v Slovenski Bistrici

V torek, 6. 10. 2015, smo se šestošolci v okviru naravoslovnega dne odpravili na grad v Slovensko Bistrico. Tam so nam pripravili delavnico in ogled gradu.

Razdelili so nas v dve skupini. Prva skupina je imela najprej delavnico in nato ogled gradu, druga skupina pa obratno. V delavnici smo izdelovali fosile. To delo je bilo res zabavno. Najprej smo izdelali posodico iz gline. V njeno dno smo odtisnili školjke, polžje hišice in

Po malici smo šli na ogled gradu. Ogledali smo si dvorano, ki je imela strop poslikan z raznimi bogovi, sobo s punčkami, zbirko fosilov in mineralov ter nazadnje še sobo s petrolejkami. V sobi s punčkami so bile punčke s takimi očmi, da so te gledale v oči, če si se premikal in jih tudi ti gledal v oči. Bile so zares strašne. Fosili in minerali so bili različnih barv in oblik. Tako so bili lepi, da se jih nismo mogli nagledati. Videli smo tudi diamant in meteorit. Vsi smo bili navdušeni nad prelepo zbirko. Manj veseli pa smo bili, ko so nam učiteljice razdelile učne liste in smo jih morali rešiti. Imeli smo srečo, da nam je pri reševanju pomagal naš prijazni vodič. V zadnji sobi, torej v

Kasneje, ko smo se vrnili na dvorišče, je vsak poiskal svojo posodico z mavcem. Glino smo odlomili in odkrili našo umetnino.

Vsi zadovoljni z naravoslovno dogodivščino smo se poslovili od vodičev in se odpravili proti domu.

Ta **ČUDOVIT** naravoslovni dan si bomo zagotovo zapomnili!

Sara Sobočan, 6. a

POKUKAJMO V NAŠO ŠOLO

KONČNI IZLET DEVETIH RAZREDOV

Učitelji so spet pokazali svojo krutost v tem, da so ubogim

devetošolcem ukinil izlet v Munchen za dva dni. Namesto tega gredo v Budimpešto za en samcat dan.

ZAPLEŠIVA!

Pred tremi tedni je bil teden otroka in učitelji so našli pesmi s koreografijami, jih predvajali in pustili celotni šoli plesat. Bilo je res lepo, saj so skoraj vsi učenci poplesavali po avli.

SIVA KRONIKA

Vsako šolo zmeraj predstavlja rumena barva, ne pa siva, ki sploh ni siva vendar umazano bela. Edina lepa stvar šole je ta pestra barva. Ljudje, ki hodijo mimo najbrž sploh ne vedo, da je to šola. Bi morali to spremeniti?

PRIŠEL, VIDEL, ZMAGAL

Šport je na naši šoli ogromna stvar in brez dvoma se to vidi tudi v rezultatih. Najbolj igran šport je odbojka, saj je to že povezano z zgodovino Hoč, presentljivo pa imajo učenci radi tudi veliko drugih športov kot, smučanje, plavanje, nogomet, košarka, rokomet, plesanje, plezanje in celo borilne veščine.

GOVORIŠ ANGLEŠKO?

Sedaj živimo v svetu, kjer brez znanja jezikov skoraj ne moreš uspet. Na naši šoli je znanje jezikov zelo obširno. Slovenščina in angleščina sta tukaj obvezni, kot dodaten jezik pa lahko imamo nemščino, po novem tudi francoščino ter za nekatere italijanščino.

Za vsak jezik se lahko udeležimo tudi tekmovanja.

GOSPODIČNA POPULARNA

V vseh najstinskih ilmih so na šoli popularni otroci, športniki in piflarji. Na naši šoli pa sploh ni takšna zgodba, saj so športniki tudi pametni, ter 'popularni' imajo enako radi šport ali pa so pametni.

NJAM, NJAM, NJAM

Vsak povprečen učenec večino časa misli na hrano. Na naši šoli je ta izvrstna, saj imamo zelo različno. Enkrat imamo vegetarijansko in drugič mesno, spet zdravo in naslednjič nezdravo. Ne glede na tako kakšne vrste je, je zmeraj odlična, tako da hvala kuharice.

BITI NOVINKA V HOČAH

Intervju z novo učenko Nušo Mršak

Nuša Mršak je zaradi selitve v Hoče pričela obiskovati osnovno šolo Dušana Flisa. Kako se je privadila na novo okolje? Je bilo težko pridobiti prijatelje? Kakšno je njeno mnenje o naši šoli? Če si tudi Vi želite izvedeti odgovore na ta vprašanja, berite naprej!

Nuša, kakšni so bili prvi občutki po tem, ko si prestopila prag naše šole in kakšno je tvoje mnenje o njej po dveh mescih?

Ko sem stopila skozi vrata te šole, je bila moja prva ta, da so tukaj ljudje zelo glasni in živahni. Prav tako me je presenetilo dejstvo, da ima predmetna stopnja drug vhod kot razredna stopnja- na moji prejšnji šoli smo vsi učenci vstopali skozi ena vrata. Sedaj, ko pa Dušana Flisa obiskujem že dva meseca, pa sem se dokaj privadila na okolje- vseč sta mi predvsem lepo urejena telovadnica in knjižnica. Moti me edino to, da nima vsak učenec svoje omarice, ampak jo ima ves razred skupaj.

Kakšni pa se ti zdijo ljudje na naši šoli? So učenci prijazni ali nesramni? Kaj pa učitelji?

Kot sem že rekla, so učenci tukaj zelo glasni in razposajeni, kar pravzaprav ni moteče. Nasprotno, celo vseč mi je, ker večina ljudi izžareva neko pozitivno energijo. Vključiti se v družbo mi ni bilo težko, ker nekatere ljudi tako ali tako že poznam od prej, ostali pa so bolj ali manj prijazni in odprti, zato najti prijatelje tukaj res ni bil problem. Tudi učitelji so me lepo sprejeli, je pa res, da jih je večina bolj strogih kot na prejšnji šoli.

Kakšna pa se ti zdi Hočka hrana?

Ocenila bi jo z dobro trojko. Ni nič posebnega, mi je pa vseč, da je v kuhinji vedno na voljo kakšno sadje ali kruh, ki ga lahko vzameš v primeru, da ne ješ hrane, ki je tisti dan na jedilniku.

Kako pa se ti zdijo celotne Hoče?

Vseč so mi, ker so zelo miren kraj z malo prometa, poleg tega je v bližini mojega doma gozd, kar mi je zelo všeč, ker imam rada naravo. Hoče so odličen kraj za sprehode, do večjega mesta, torej Maribora, pa je potrebnih le 15 minut vožnje z avtobusom.

Kaj je rada počneš v prostem času? Imaš za svoje hobije v Hočah dobre pogoje?

V prostem času se rada vozim s kolesom in hodim na sprehode, Hoče pa so za take dejavnosti odličen kraj, najraje se odpravim do Pohorskega dvora. Tudi druženje s prijatelji mi je zelo pomembno in največkrat se dobimo v slaščičarni Štekar, kar je fantastično, ker sem velika oboževalka sladic, pa še v bližini šole je, zato se lahko tja odpravimo kar po pouku. Razmišljala sem že o tem, da bi se začela ukvarjati z odbojko, ker so Hoče znane prav po tem športu.

Si že kaj razmišljala, kje boš nadaljevala šolanje po Dušanu Flisu?

Razmišljala sem že o tem, pa še vedno nisem povsem prepričana, kam naj. Najverjetneje se bom vpisala v gimnazijo, odločam pa se med I. in III. Gimnazijo Maribor. Ampak mislim, da imam še dovolj časa, da razmislim o tem.

Lara Paul 9.b

ŠOLA V NARAVI

2015/2016

Meseca novembra smo se osmošolci podali na našo tretjo šolo v naravi v dom Gorenjev Gorenju nad Zrečami.

PONEDELJEK, 16.11.2015

Zbudila sem se z velikim navdušenjem, saj grem v šolo v naravi. Pozajtrkovala sem, vzela kovček ter ga odnesla v mamin avto. Med potjo do šole sem razmišljala, kako se bomo imeli, kaj bomo počeli ter kakšen bo dom, v katerem bomo preživeli pet dni. Ko sem prišla pred šolo, sem tam zagledala sošolce in sošolke, ki so že nestrpno čakali avtobus. Ob 9.00 smo kovčke zložili v velikanski prtljažnik ter se vkrcali na avtobus. Vožnja do doma Gorenje je hitro minila.

Že skoraj odrasli smo selitev v sobe opravili brez velikega vznemirjenja. Sledilo je zelo okusno kosilo. Ob treh smo se z avtobusom odpeljali na Roglo, od kod smo se sprehodili do prečudovitih Lovrenških jezer. Hodili smo kar 3 ure. Vsi smo bili zelo izmučeni. Tedaj so nam učitelji povedali, da na takšne ekskurzije hodijo tudi upokoјenci in v trenutku smo nehali s stokanjem in pritoževanjem. Do večerje smo se do dobra odpočili ter izmenjevali vtise prvega dne. Za tem so sledile igre: nogomet, odbojka, družabne igre. Red v domu je takšen, da ob desetih ugasnejo luči, mi pa bi morali biti v posteljah ter spati. No, tema je bila, spanja pa še lep čas ne.

TOREK, 17.11.2015

Danes so nas zbudili že ob sedmih zjutraj. Veliko prezgodaj, če mene vprašate. Po 20 minutah smo vsi morali biti pred domom. Skupaj smo odšli na kratek sprehod, po tem smo na nogometnem igrišču imeli kratko razgibavanje. Ob 9.00 je bil čas za zajtrk. Dopoldne smo delali po skupinah. Naše delo je potekalo v učilnicah in v naravi, največ v gozdu. Moja skupina se je imenovala Iglokožci. Med delom smo pomalicali v jedilnici. Po kosilu smo imeli prosti čas, med katerim smo se lahko oglasili domačim. Nato pa smo po skupinah imeli športne aktivnosti kot so plezanje, lokostrelstvo in športne igre. Obiskal nas je tudi gospod ravnatelj in nam s seboj prinesel sladke pozdrave. In že je sledila večerja ter večerni pohod z laternami po gozdu. Super je bilo.

SREDA, 18.11.2015

Bujenje ob sedmih. Močan veter. Mogoče pa bo sprehod odpadel? Res je, odšli smo samo na igrišče ter se na kratko razgibali. Po zajtrku je spet sledilo delo po skupinah, nato kosilo in temu športne aktivnosti. Večerja ter prosti čas samo za nas. Tudi to ni bilo slabo.

ČETRTEK, 19.11.2015

Zbudila sem se ter se spraševala, kako so lahko trije dnevi tako hitro minili. Danes zjutraj veter ni tako močno pihal, zato smo se lahko odpravili na naš jutranji sprehod. Med zajtrkom so nam učitelji povedali, da mora vsaka soba pripraviti točko za večerno druženje. Po večerji smo se predstavili s pripravljenim programom ter dan končali z disko plesom.

PETEK, 20.11.2015

Zadnji dan v domu Gorenje. Pospravljanje in urejanje sobe, odnašanje prtljage v klet, sto in eno navodilo, ki smo ga morali še opraviti pred zadnjo preizkušnjo ŠVN. Po zajtrku nas je čakal še orientacijski tek. Priti smo morali do petih označenih točk v bližnji okolici doma ter odgovoriti na vprašanja, ki so bila napisana na listih. Kljub temu, da je naša skupina nazaj prišla skoraj zadnja, smo zmagali, saj smo zbrali največ točk. Pred kosilom

smo se lahko
razne družabne
p o n g , v
s m o s e
tudi s cirkuškimi
pripomočki.
avtobus in okoli
smo izstopili pri
so nas čakali

V ŠVN mi je bilo
smo se lahko
sošolke družili
pet dni malo
brez pravega
brez šole, brez

igrali še
igre, ping
telovadnici
preizkušali

Pripeljal je
tretje ure
šoli, kjer
starši.

všeč, saj
sošolci in
kar celih
drugače –
p o u k a ,
staršev.

JUHUHU, ŠPORTNI DAN JE TU!!!

Športni dan v oktobru, ki smo ga vsi tako dolgo čakali, je bil za vse šeste razrede zanimiv in pa precej utrujajoč. Dan se je začel s pogovorom z razredničarko, nato smo se razdelili v skupine fantje in punce. Punce smo plesale in povedano - uživale.

Fantje pa so igrali nogomet. Sledila je malica in po malici smo se vsi šesti razredi pomerili v igri med dvema ognjema. Žal smo mi (6.a) bili na zadnjem mestu, zmagal pa je 6.b, ki so se zares dobro odrezali. Na koncu pa je ostal še pohod do Križne kapele, ki se ga, po pravici povedano, skoraj nihče ni veselil, saj smo bili tako utrujeni, da smo komaj hodili. Korakali smo in bilo konca tej ampak vlekle. Na cilju smo se vrnili nazaj. sem odšla hudega, saj je na ta dan.

VOHLJAČ

Sveže novičke iz šolskih hodnikov!

***Želiš izvedeti kaj si šepetajo učenci OŠ Dušana Flisa Hoče na uho?
Ali o čem se pritožujejo? Želiš izvedeti tudi kakšne so letošnje
stiske devetošolce, potem je to pravi kraj zate!***

ZA DEKLETOVIM HRBTOM

Kot vsako leto devetošolci na veliko sprašujejo dekleta za njihovo roko....če bi dekleta z njimi plesala na valeti, seveda. Letos se je za zalo dekleta potegovalo kar pet snubcev A.K.A (?) fantov, ki iščejo popolno dekleta za soplesalko. Vse bi se popolnoma drugače končalo, če bi devetošolka vedela kaj se dogaja. Sama pravi, da ni izbrala najboljšega. Je temu zares tako?

NAJVEČJA STISKA DEVETOŠOLCEV DO SEDAJ!?

Kot vsako leto imajo tudi letošnji devetošolci organiziran končni izlet. POZOR! To leto se je vse obrnilo na glavo. Na zadnji končni osnovnošolski izlet grejo le za en dan. Kje je sedaj spoštovanje želja mladostnikov? No, bomo videli kako se še bo zapletlo.

PRAV ALI NAROBE

Devetošolka je pustila na cedilu svojega soplesalca in se dogovorila z drugim. Je bilo to prav? No saj je sama to ugotovila, ko jo je drugi soplesalec zavrnil zaradi dobrega prijateljstva z njenim prvim soplesalcem! No za dekleta se je vse dobro končalo. Za njenega prvega soplesalca pa..... no o tem pa kdaj drugič.

ŠE VEDNO AKTUALNO

Med učenci se še vedno šušlja o omaricah. Še vedno vsak sanja o lastni omarici na ključ. To še ni vse. V fantovski garderobi se govori tudi o željah po novem zunanjem igrišču. No upajmo na najboljše še naprej.

Pia Pravdič, 9.b in Nika Zidar, 9.c

IZLET V LJUBLJANSKI ŽIVALSKI VRT

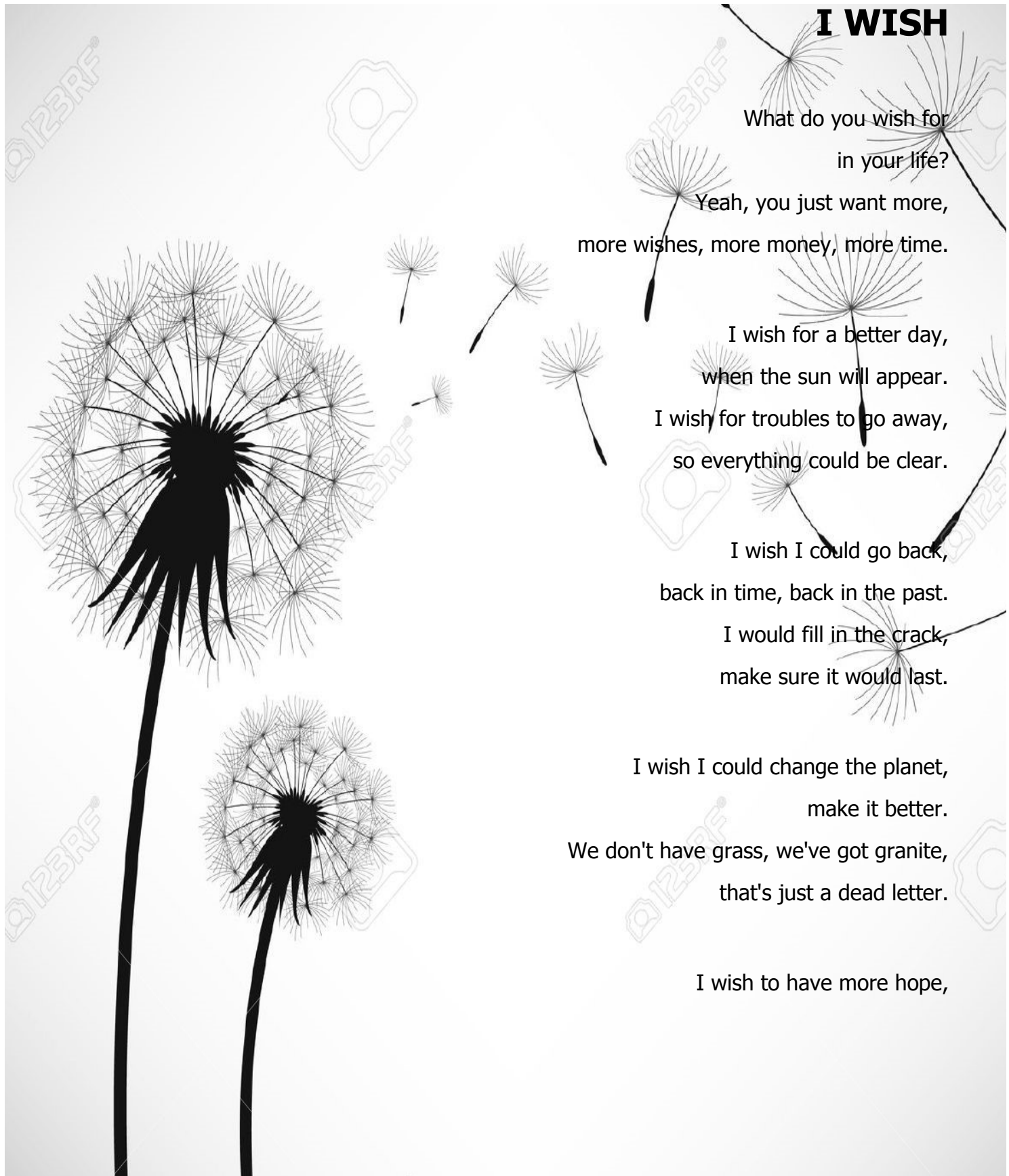
Oktobra zjutraj smo se sedmi razredi ob 8.00 uri z avtobusom odpeljali izpred šole proti Ljubljani na ogled živalskega vrta. Na avtobusu smo se zabavali in se imeli lepo. Pred ljubljanski živalski vrt smo prišli približno ob 10.00 uri, kjer smo najprej pojedli malico.

V živalskem vrtu smo se razdelili v dve skupini. Prvo skupino je vodič peljal na ogled živalskega vrta. Medtem pa se je druga skupina lahko prosto sprehajala in si ogledovala živali. Ko si je prva skupina ogledala živali, je odšla v poseben prostor, kjer je lahko božala kačo in pajka ter o njih podrobneje izvedla zanimivosti. To je bilo nadvse vznemirljivo in zabavno. Nato sta se skupini zamenjali. Zelo zabavne so bile tudi opice, katere so nas pošteno nasmejale s svojimi vragolijami. Imeli smo čas, da smo odšli v trgovino, kjer smo si lahko kupili spominke. Po izteku našega časa v živalskem vrtu smo se napotili nazaj do avtobusa in se ob 15.00 uri vrnili domov.

Večini učencev je bilo najbolj všeč božanje kače in pajka. Vsem pa je naravoslovni dan ustrežal pred vsem zato, ker smo lahko bili v družbi živali, katere otroci še posebej obožujemo in seveda ker ni bilo šole!!!!!!!!!!

Danaja Šparakl, 7. b

9 RAZREDI SO V ANGLEŠČINI USTVARJALI...

I WISH

What do you wish for
in your life?

Yeah, you just want more,
more wishes, more money, more time.

I wish for a better day,
when the sun will appear.
I wish for troubles to go away,
so everything could be clear.

I wish I could go back,
back in time, back in the past.

I would fill in the crack,
make sure it would last.

I wish I could change the planet,
make it better.
We don't have grass, we've got granite,
that's just a dead letter.

I wish to have more hope,

I believe in you

***I believe in your rising and falling,
no mater how hard you are trying.***

***I believe in your smiles and tears,
even though underneath there's a lot of fears.***

***I believe in your struggle and hope,
because you are totally dope.***

I believe in your future.

I believe in your generation. Because I belive in you.

Kaja Dovečar 9.a

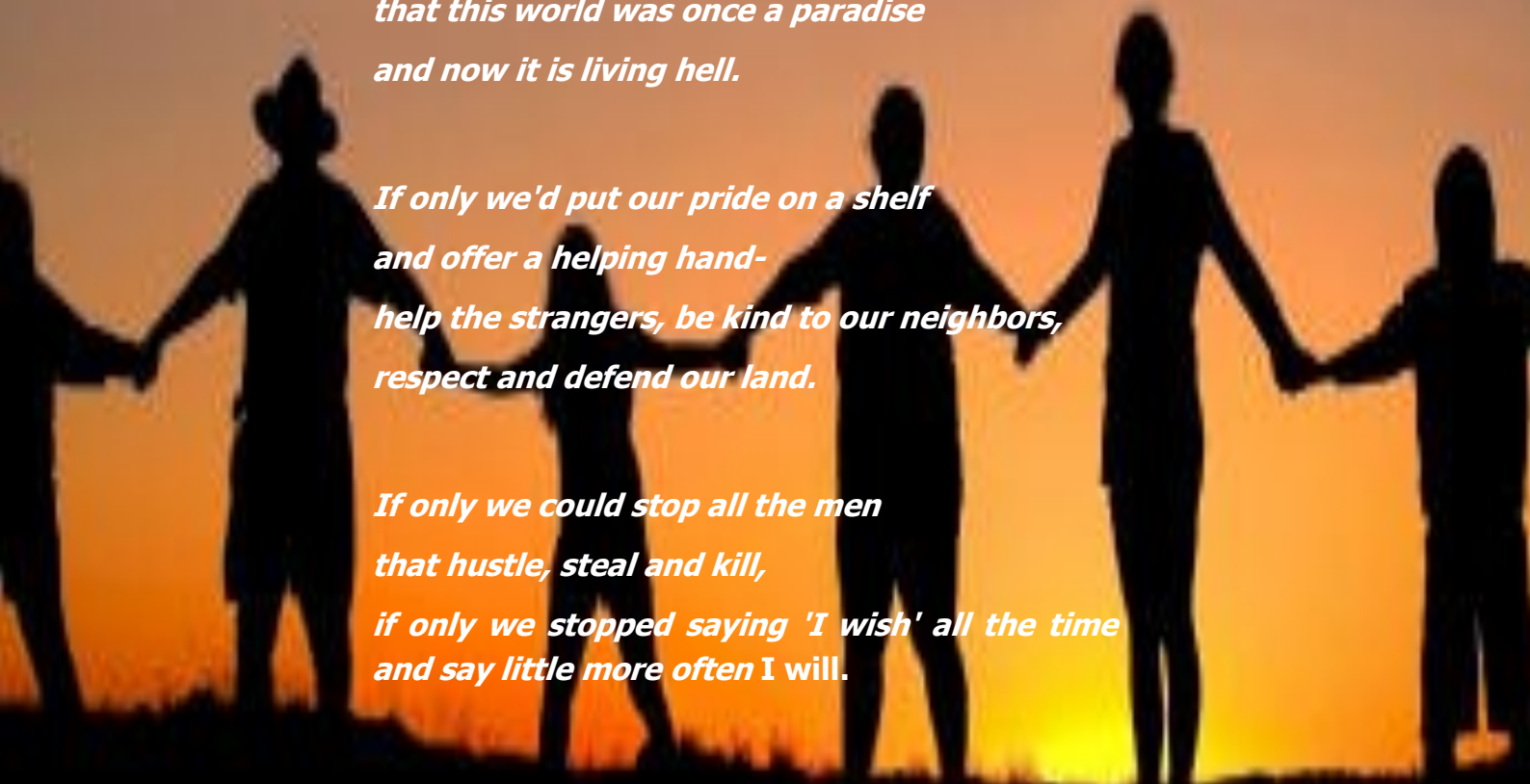
IF ONLY

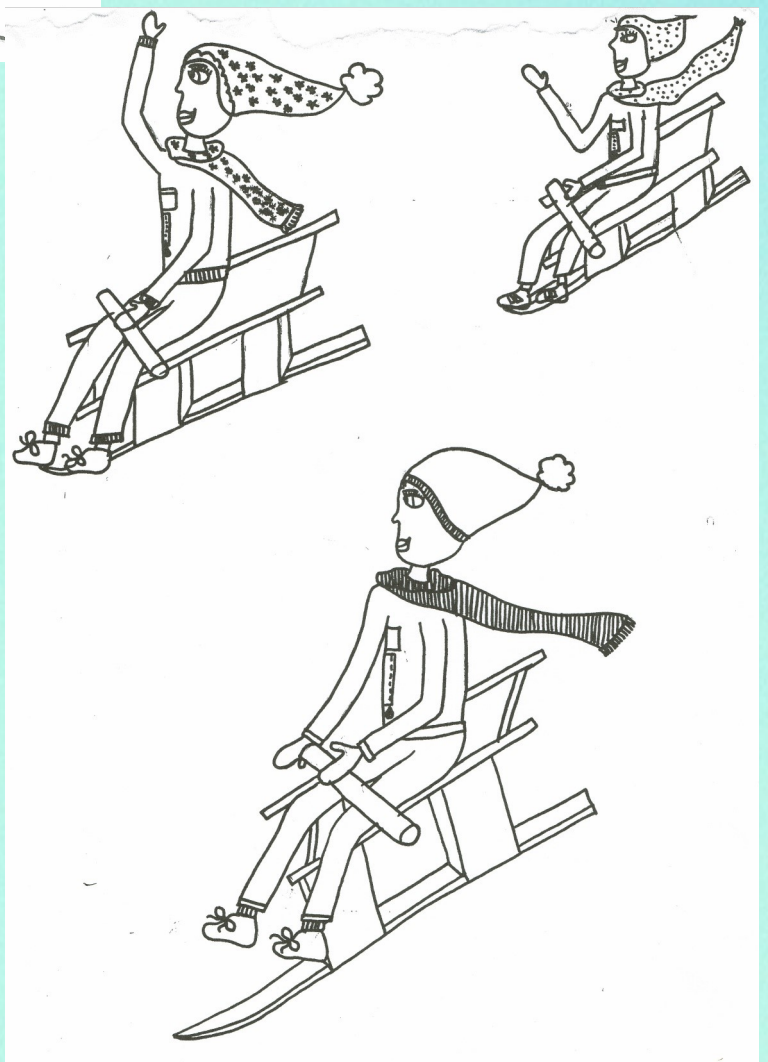
*If only we could put down our guns
and stop these horrible fights,
end the wars, heal the ill,
give all humen equal rights.*

*If only we could see the truth,
if only we could tell,
that this world was once a paradise
and now it is living hell.*

*If only we'd put our pride on a shelf
and offer a helping hand-
help the strangers, be kind to our neighbors,
respect and defend our land.*

*If only we could stop all the men
that hustle, steal and kill,
if only we stopped saying 'I wish' all the time
and say little more often I will.*

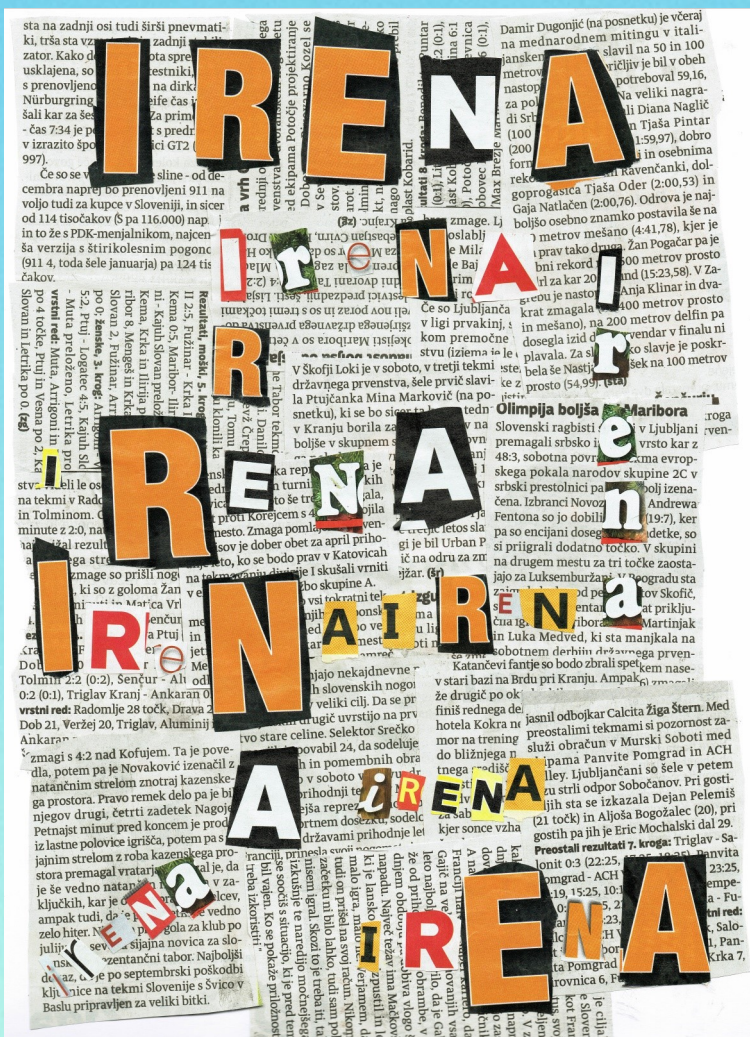

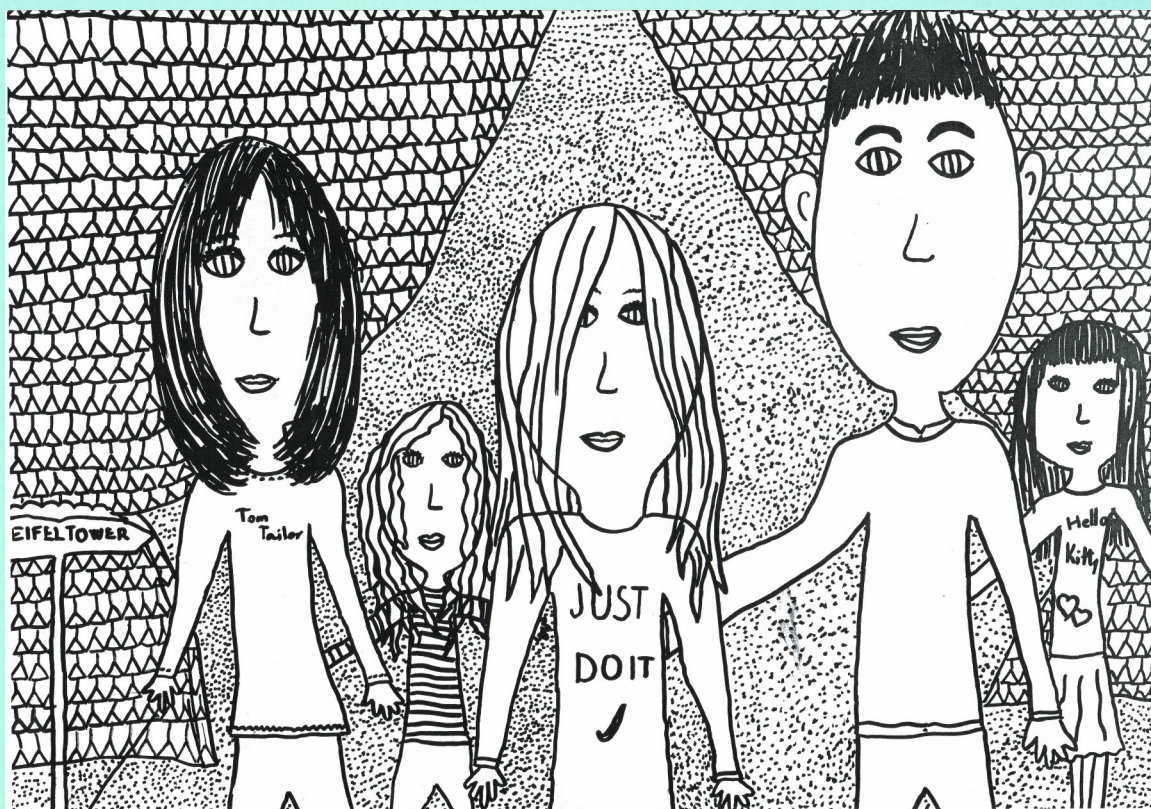
Irena Kumek 6.B

Karin Glaser Dušić 6.b

Irena Kumek 6.B

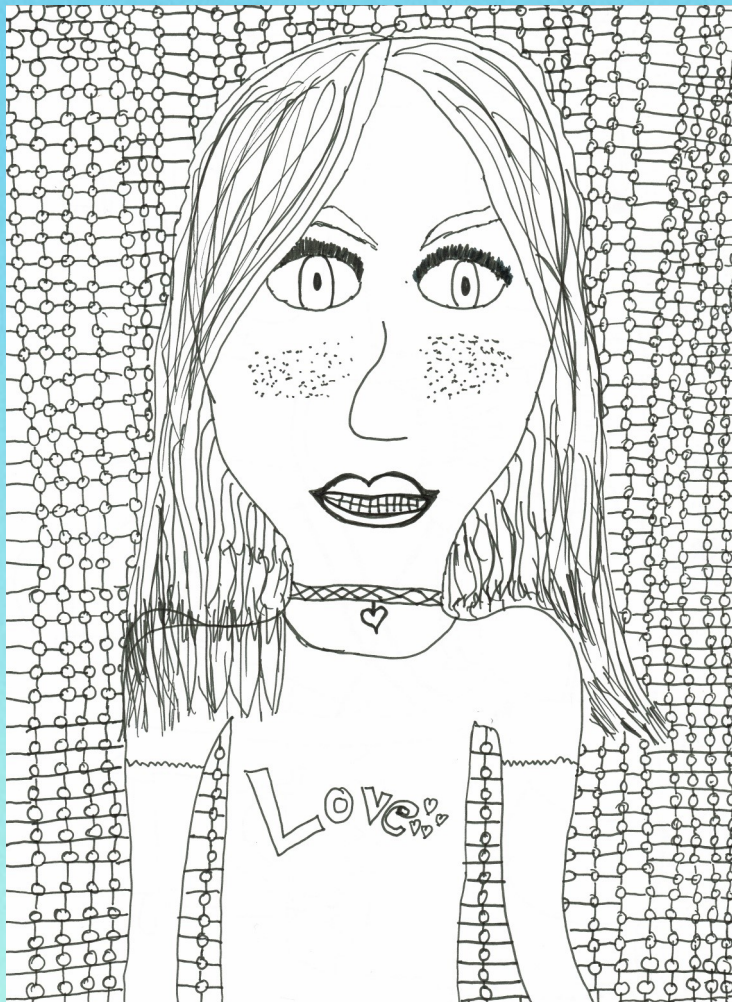
Lana Daks 6.b

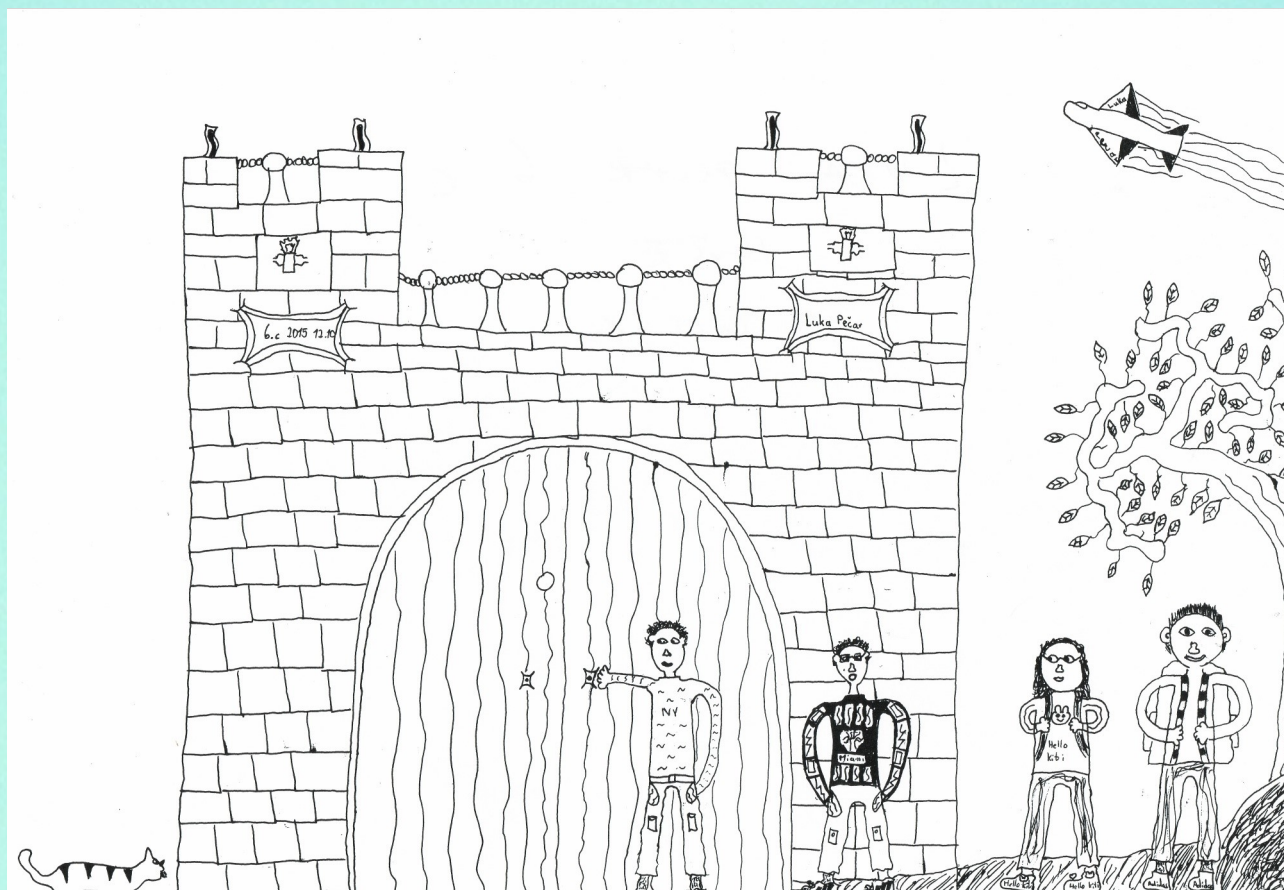
Lana Daks 6.b

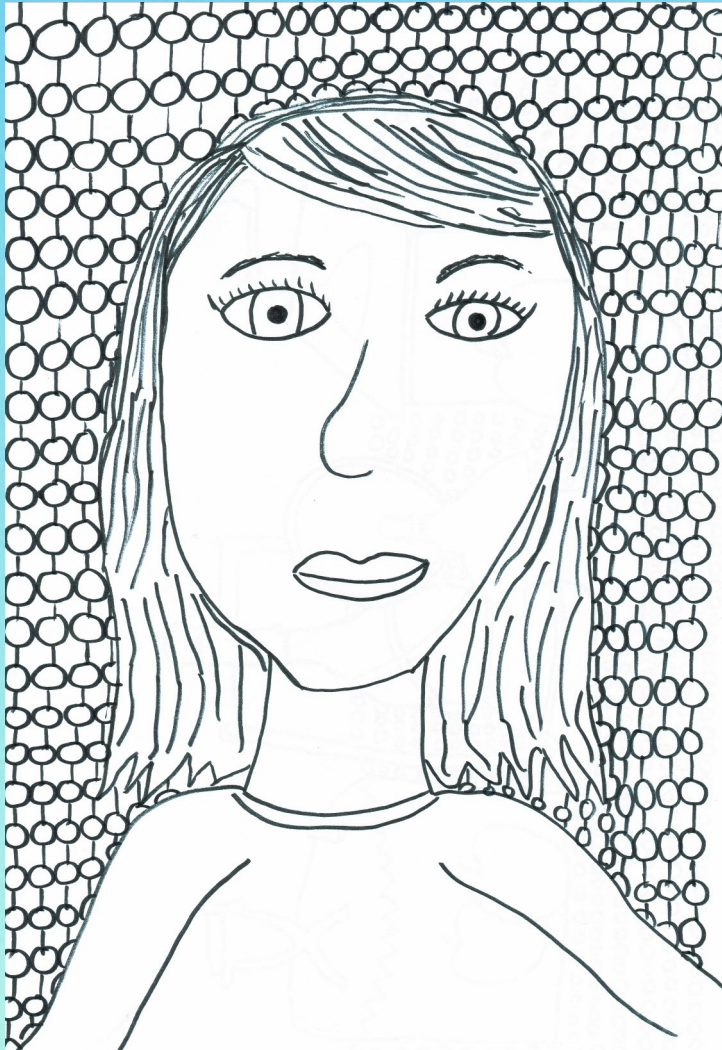
Lana Zupan 6.b

Lana Zupan 6.b

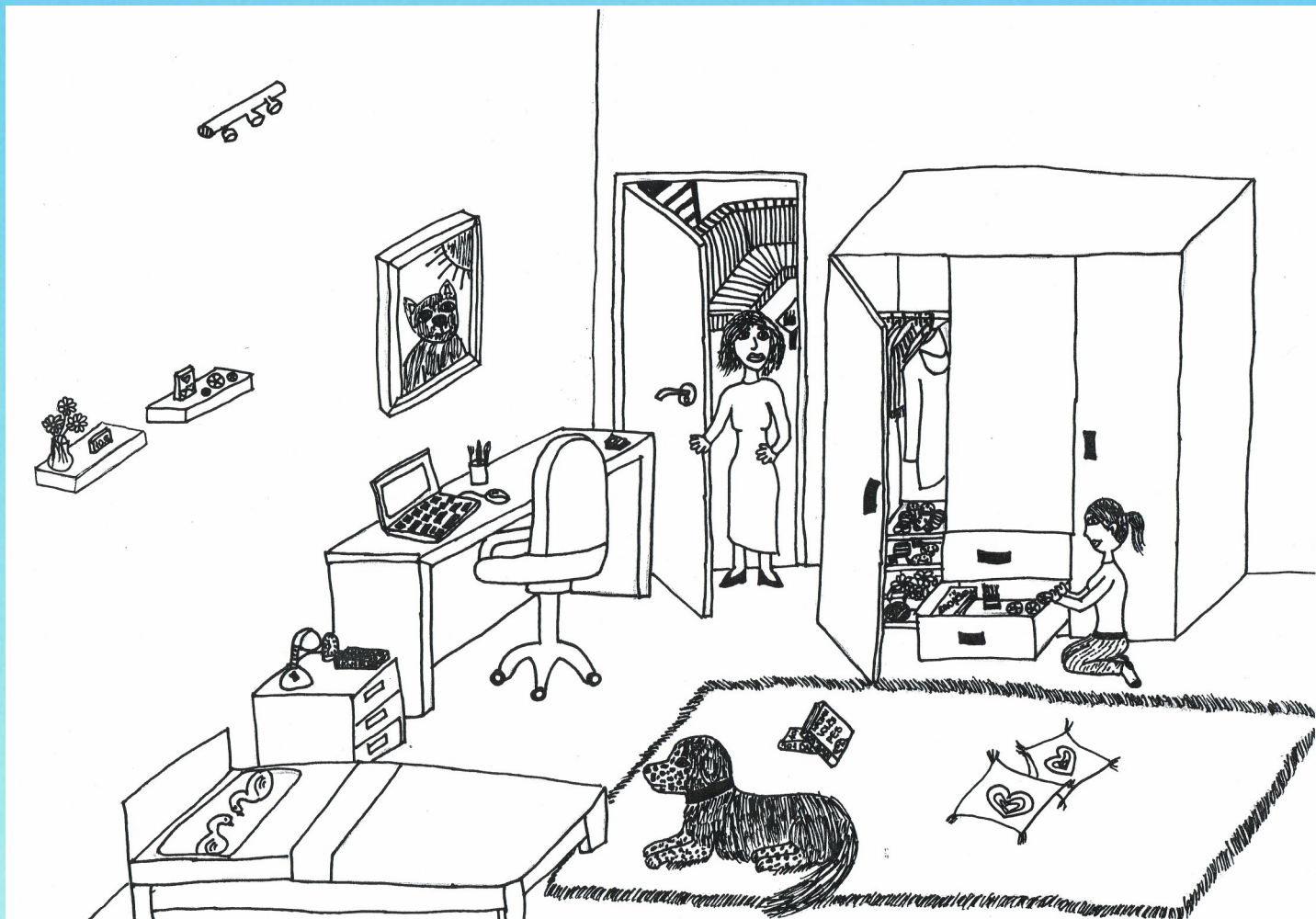
Luka Pečar 6.c

Lia Perić 6.b

Naja Divjak 6.c

Neja Rečnik 8.b

Pija Frešer 8.b

Selma Kuljanović 6.b

Tinkara Kavnik 6.c

Tjaša Lazar 6.c

Urh Vrecl 7.b

CICIČUDO

HOČE

Štiri črne mravljice, 2.a

OBISK GOSPE, KI RIŠE Z NOGAMI

Danes nas je obiskala gospa Angela Medved. Stara je 83 let, a še vedno zelo aktivna.

Šolska svetovalna delavka nam je povedala, da se je rodila z boleznijo, da ne more premikati rok. Rodila se je v enajstčlanski družini. Mama in oče sta dolgo živela. Zelo zanimivo je to, da je prvič spletla jopico s pomočjo »špic« iz kolesa. Hoditi je začela komaj pri treh letih. Po njenem opisu smo jo lahko spraševali o njenem življenju. Bilo je žalostno, kajti ni imela najlepšega otroštva. Videli smo tudi njene prekrasne slike, ki jih je narisala z nogami. Pri svojem delu je zelo pazljiva in natančna. Odločila se je, da nam bo postopek pokazala kar pred nami. Vse stvari si je pripravila sama. Bilo je zelo zanimivo, kako je odpirala tempera barve in vreče. Dokončati je želela sliko z marjeticami v vazi. Na folijo si je stisnila tempero, med prste prijela čopič in začela spretno slikati. V slikanju smo se lahko preizkusili tudi sami. Dovolila nam je, da smo pobarvali prt na njeni sliki. Najprej nisem vedela, če bi poskusila, da ne bi uničila cele slike, a sem na koncu le poskusila. Da sem si čopič dala med prste, sem si pomagala z roko. Čopič sem previdno namočila v barvo in začela barvati. Nisem barvala najlepše. Gospa je risala veliko lepše. Ko sem končala, sem se obula. Bilo je zelo težko. Gospa je še nekaj dorisala. Ko je končala, je vse z nogami pospravila v vrečko. V zaključku nam je pokazala, kako piše in nam napisala v spomin. Pisati se je naučila sama. Na koncu smo se ji zahvalili in ji podarili darilo.

Ta dan je bil poučen, pa tudi žalosten, saj je veliko stvari v življenju zamudila zaradi bolezni.

SPREHOD PO MARIBORU

V septembru smo se z razredom odpravili v Muzej narodne osvoboditve in si ogledali znamenitosti Maribora.

Zbudil me je kuža, nemudoma sem se vstala. Umila sem se in si pregledala torbo. Odpravila sem se v šolo. Ko sem pritekla do šole, sem razmišljala, kakšne prigode me čakajo. V razredu smo najprej začeli s poukom angleščine. Nato smo malicali ter odšli na avtobus. Po petnajstih minutah vožnje smo prispeli v središče Maribora. Najprej smo obiskali Muzej narodne osvoboditve. Pred muzejem smo občudovali top iz druge svetovne vojne. Na žalost si nismo ogledali notranjosti muzeja. Pot smo nadaljevali do Trga generala Maistra. Blizu je I. gimnazija Maribor. Nadaljevali smo do Trga svobode, pa do Grajskega trga. Na tem trgu stoji Mariborski grad, ki so ga zgradili že v obdobju srednjega veka. Nato smo obiskali Slomškov trg ter pot nadaljevali do Glavnega trga. Na njem stoji spomenik kužno znamenje. Zgrajen je bil leta 1681. Odkorakali smo do Sinagoge. Sinagoga je spomenik, ki je postavljen v spomin na Žide, ki so bili izgnani iz Maribora ob koncu srednjega veka. Ogled znamenitosti smo končali na Lentu, kjer smo si ogledali staro trto.

Una Vrpičič, 5.c

Jaz grem po Sloveniji

In tako se moja pot po Sloveniji začela je,
za najlepši uvod bom v Postojno odhitela.

Pa tako sem najprej v Postojnsko jamo odšla,
tam sem si najprej grad in dva viteza ogledala.

Zdaj vrhunec čaka me, jama, ki para ji ni,
tam so kapniki prelepi in z vlakom vozim se,
a najlepša človeška ribica je.

Jama mi tisoč in en spomin pustila je,
zdaj se bom v Velenje napotila.

Kdor Velenja ne pozna,
tam je Pika Nogavička doma.
Ravno ko se preko namenim,
Pikin festival omenim.

Korak za korakom tjale stopim,
Pika maha mi v pozdrav,

nasmeh na obrazu ji stoji,
Ema, Ema tukaj si!

Hitro preko se napotiva,
na vsaki stojnici obstojiva.
Pika po Velenju me pospremi,
joj, kako je tu lepo,
na Velenjski grad pohitiva,
joj, pogled prečudovit,
tukaj lepše je kot vsak nakit.

Velenje bilo je prelepo,
zdaj moram to končati,
saj odpravljam se na Grintovec,
goro visoko, saj izleta ni,
če se človek na goro ne zapodi.

Grintovec gora je visoka,
meri 2558m pot ni ravno široka,
a zame to nič ni,
zdaj se mi pa nanj mudi.

Skoraj tečem na goro visoko,
a naenkrat spodrsne mi,
padem na kamenčke tri,
saj nič hujšega ni.

Pot me že skoraj do vrha pripeljala je,
in zdaj zgoraj na vrhu stojim,
tukaj je lepše kot za kovance tri,
zdaj pa hitro dol se mi spet mudi.

Tiho v koči zaspim,
pot bila je lepa,
za konec v Celje odhitim.

Celje, to mesto vsak pozna,
po klubu, gradu in še tisoč reči,
zdaj pa z mano se naj vsak tja napoti.
Tudi rokometni klub Celje vsak pozna,
verjetno kar nekaj zmag ima.
Tam slavijo rokometiši, tisti pravi so,
vseh pa ne premagajo.

Tako pot sem končala,
bilo je res lepo,
še nekaj mest nisem obiskala, a to ni hudo.
Zdaj za vašo prisotnost se zahvalim,
adijo in se še vidimo kdaj, baj!

Naši učenci imajo radi rime

Naši učenci imajo radi rime

BARVE DREVES

Roza drevo slastno je zelo,
radi ga imamo vsi, zato poskusi ga še ti.
Rjava drevesa so za vse,
ki imajo radi pse, kakor tudi lešnike.
Kakšno drevo obstajalo še bo,
pisano ali morda mavrično?
Pisano drevo zagotovo obstaja,
če poiščeš ga lahko, presenetilo te bo.
Sivo drevo pusto je zelo,
le kaj osrečilo ga bo?
Zadnje drevo je eno in edino,
če hočeš ga videti pridi v dolino,
tam imeli se bomo fino.

PEKOVE DOBROTE

Pek ima moko na polici,
iz pekarnе zadiši po potici.
Peče, peče slastni kruh,
zato je takšen debeluh.
Ko kolačke naredi,
1, 2, 3 pa jih več ni.
Če rogljiček je odveč,
ne bom ga vrgel preč.
Jutri ga bom pojedel,
če mi ga kdo drug ne bo snedel.

Lilit Glavan Čander, 2.a

Prijatelj

Pravi prijatelj je tisti, s katerim ti je lepo.

Pravi prijatelj je tisti, ki ti stoji ob strani
kadar ti je hudo.

Pravi prijatelj je tisti, ki te zna poslušati,
tolažiti in svetovati.

In pravi prijatelj je tisti, ki s tabo deli
veselje in žalost.

Tjašo Kac, 4. b

Živa Luttenberger Vajngerl, 5.c

Veronika Krečič, 5.c

Prijatelj

Pravi prijatelj je zvesti prijatelj.
Nikoli ni tvoj izdajatelj.
Če postane izdajatelj,
ni več tvoj pravi prijatelj.

Oh, joj, kaj se zgodi, če prijatelja ni!
Ni več zabave, niti igre ta-prave.
Groza se zgodi, če prijatelja ni.

Tako je vsaj pri otrocih,
za odrasle pa ne vem;
a izvedel bom,
ko v službo grem.

Ja, veseli smo lahko (resno),
če imamo prijatelje

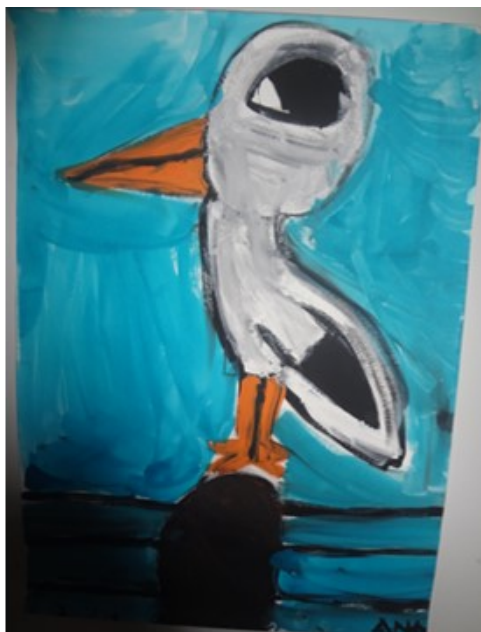
PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki te spoštuje
in načrtov ne kuje.

Prijatelj ne skriva stvari,
ampak govori skrivnosti.

Prijatelj ne laže
in nate ne kaže.

In ko bo ravnatelj,
bom še vedno z njim prijatelj.

Ana Šalamon, 2.a

PRIJATELJ

Prijatelj človek je res dober,
ni pa kot nesramen bober.
Rad mi reče hi, hi, hi
in na glas se zasmеji.

Kadar skupaj se igrava,
nič ni boljše kot zabava.
Včasih zakriči tako,
da mi bobniči počijo.

Prijatelja je dobro imeti,
da si imaš kaj za početi.
Pri prijatelju važno je to,
da se skupaj zabavata zelo.

Prijatelj se nikoli ne boji,
ti pomaga
in te ne razžalosti.

Moje sanje so leteti kot ptica.

-Moje sanje so imeti polno hišo malih muck.

-Moje sanje so imeti čisto svoj računalnik.

-Moje sanje so postati svetovni prvak v nogometu.

-Moje sanje so zadeti jack-point.

-Moje sanje so odpotovati v New York in se
povzpeti na kip svobode.

-Moje sanje so odpotovati v Madrid in srečati
Ronalda.

O čem sanjajo učenci v 2. a

Pesmi o družini

BRATJE IN SESTRE

Nimam ne brata, ne sestre,
sem čisto sam in vse sam imam.
Če imel bi bratca ali sestrico,
ne bi nikoli mi dolgčas bilo,
ker vse bi z njima delil,
z njima bi se učil,
zelo bi se veselil.

PESEM O BRATU

Ko se zjutraj zbudi,
k ogledalu hiti.
Z mamo se rad prička,
za šolo se mu fučka.
Moj zali brat, moj zali brat,
le kdo ga ne bi imel rad?
Rad se smeje, rad kriči,
z mano rad pošasti lovi.
Val pa spet pred ogledalo,
jaz da napišem, pa vzamem pisalo:
Moj zali brat, moj zali brat,

Veronika Krečič, 5.c

PESEM O BRATU

Mama vedno pravi mi:
bodi srečen z bratcem ti!
Mnogo otrok si bratca želi.
Jaz pa vam povem tako,
da krasno je,
dokler skupaj igrava se.
Se pa zgodi,
da tudi kaj v redu ni.
Moj brat Luka
si zelo rad mojo sobo prilasti.
Ko je čas, da jo pospravi,
pa on hitro se odpravi.
Najraje pred TV zbeži
ali se na igrišču za žogo podi.

PESEM O SESTRI

Moja sestra Sara prav navihana je rada.
Rada mi nagaja, saj s tem me ob živce spravlja.
Velikokrat boksarska vreča sem zanjo,
a le nasmehnem se vanjo.
Ko pa doma je ni, srce po njej mi hrepeni.
Saj sestre takšne ni, živeti brez nje mi ni.
Tim Cic, 5. c

NAŠE LJUBE ŽIVALICE

2. A

Ribica Zlatka

Zlatka je moja ribica. Je srebrne in oranžne barve. Imam jo zelo rada. Živi v velikem akvariju. Kupila mi jo je mama. Imam jo že zelo dolgo. Zlatka je zelo pridna.

Pia Lana Geiser, 2. a

Moja Lola

Lola je moja psička. Lola ima štiri noge. Vedno, ko pridem iz šole, se me razveseli. Lola je pudel. Kadar gre ven, se igra s sosedovo psičko Lili. Lolo imam rad, ker ima tudi ona mene rada.

Rino Prodanović, 2. a

Moj povodni konj

Moj povodni konj Pliško je roza in bele barve. Dobila sem ga od atija za darilo. Kupil ga je v Avstriji. Dobila sem ga, ko sem bila stara dve leti. Pliško ima dve majhni uhici, velika usta, velik trebušček, majhen repek in štiri tačke.

Moj hišni ljubljencek

Moj hišni ljubljencek živi v hiši. Ime mu je Snežko. Ima modre oči. Snežko je zajček. Z njim grem na sprehod, kjer se nato igrava. Je bele barve. Vsak dan mu dam hrano in zamenjam vodo. Najraje ima solato in korenje. Je zelo prijazen in prikupen zajček. Snežka imam zelo rada.

Vita Demšič, 2. a

Moj ptiček

Doma imam skobca po imenu Blu. Ime je dobil po risanki Rio. Njegovo telo je pokrito z belim, modrim in črnim perjem. Ima male črne oči. Rad posluša glasbo, saj ob njej veselo skače po kletki in glasno čeblja. Vsak dan poskrbim za njegovo hrano in vodo.

Sara Cic, 2. a

Moj hišni ljubljencek

Moj Puhko je morski prašiček. Živi v veliki kletki. Samica koti od dva do štiri mladiče. Ima veliko dlake. Moramo mu striči kremplje. Nikoli ga ne smeš umivati in nikoli mu ne daj brokolija ali detelje, ker ga napenja. Morski prašički živijo blizu morja.

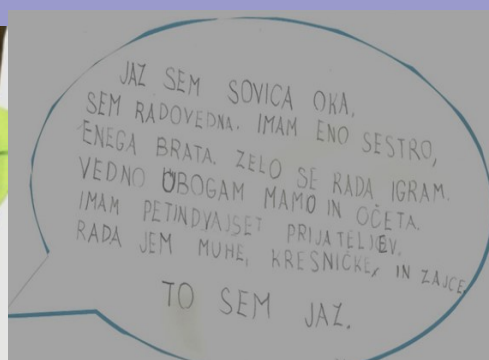
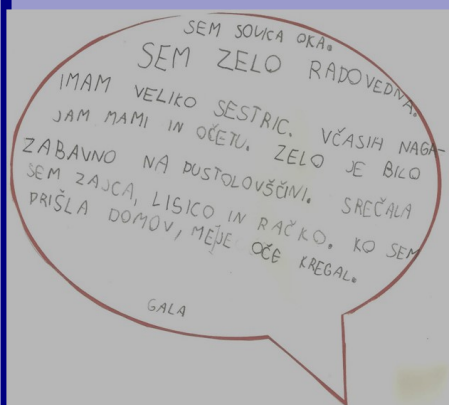
Luka Perdija, 2. a

JAZ SEM

JAZ SEM KLOBUK

Jaz sem klobuk in živim v deželi Klobučariji. Sem rumene barve in ime mi je Ribica. Imam veliko prijateljev.

Nekega dne je z neba priletel rumen dežnik. Za kljuko dežnika se je držala punčka po imenu Jelka. Iskala je klobuk za svoje sorodnike. Izberi mene, izberi mene! sem si tiho želela. In hop, utrgala je tudi mene. Želja se mi je uresničila. Juhu, že letim med oblaki skupaj s prijatelji klobuki po imenih Cvetka, Vojak, Mladka, Profesor in Igralka smo privezani na dežnik leteli vse do Jelkine hiše. Ko smo prišli do Jelkine hiše, je razdelila klobuke sorodnikom. Mene je dala svoji sestrici. Sestrica je bila zelo vesela, ko me je dobila. Počutila se je kot ribica. Vesela sem bila, da sem lahko

CICIČUDO REKA

ZIMSKA KRIŽANKA

		GESLO 1	GESLO 2			
1						
	2					
	3					
4						
	5					
6						
			7			

1. Postavimo jih pod božično drevo
2. Zimska padavina
3. Zmrznjena voda
4. Praznik
5. Imamo ga, ko smo prehlajeni
6. Kakšen si pri ošpicah?
7. Deklica iz risanke Ledeno kraljestvo

Križanko so sestavili učenci 2. d razreda.

KO BOM VELIK...

Ko bom velik, bom jaz ukazoval mami
in ji delal domače naloge
in ji bom rekel,
naj mi ona čisti sobo in celo hišo.

In ona bo morala hoditi v šolo
in če bo poredna, bo ona imela hišni
pripor.

Tako bi bilo, če bi jaz bil velik, mama
pa
majhna.

Ko bom velik,
ko bom velik,
kot gora krepak,
pogumen bom vitez in velik junak.

Ko močan bom,
ko močan bom,
kot hrast,
ukrotil sredi gozda bom zmajsko pošast.
Mati Zemlja,
sestre zvezde in mesečev soj,
še sonce na nebu in ves svet bo moj.

Simon Sobočan, 3. C

Tretješolci v šoli v naravi - DNEVNIŠKI ZAPIS

Ponedeljek, 19. 10. 2015

V ponedeljek zjutraj smo se zbrali v šoli, nato nas je avtobus odpeljal naravnost v Dom Škorpíjon. Tam smo se sezuli, učiteljice so nam z dvigalom pripeljale kovčke in odšli smo v sobe. Spoznal sem Vida in Maja, ki sta bila poleg Tadeja, Gala in Bjorna moja sostanovalca v sobi Petelin. Imeli smo nekaj prostega časa, v katerem smo se igrali igro 4 v vrsto, nato je sledilo kosilo. Po kosilu smo se učili streljati z loki, nato smo odšli na pohod v gozd. Nabrali smo liste, lesene palčke in druge stvari, ki smo jih odnesli v učilnico. Z mikroskopi smo si jih ogledali. Po večerji smo pisali dnevnik. Zaradi slabega vremena žal nismo mogli ven, zato smo projekciji. Po dnevu smo bili tako zaspani.

Torek, 20. 10. 2015

Ko sem se zbudil, so bili že trije budni. Druge je zbudila učiteljica in skupaj smo odšli na zajtrk. Po zajtrku smo šli loviti živali ob potoku. Čevlje sem imel na koncu čisto premočene, tako, da me je pošteno zeblo v noge. Sledila je malica, nato pa jahanje konjev. Vesel sem bil, da sem prišel hitro na vrsto in da najlepšega konja. Konje smo tudi ogledali še druge. Po kosilu smo v gozdu delali vrvmi privezali na z gospodom nabirali veliko rdečih mušnic, ki jih utrgati. Videli smo tudi gobo, ki se

Sreda, 21. 10. 2015

Danes zjutraj sem se zbudil zadnji. Najprej sem moral s postelje odstraniti rjuho in spakirati kovček. Oboje skupaj sem odpeljal k oknu. Ker sem bil reditelj, sem moral priti med prvimi v jedilnico. Razdelil sem vse prtičke, nato so prišli v jedilnico še drugi učenci in skupaj smo pojedli zadnji zajtrk. Po zajtrku smo dobili bombone, nato pa šli na pohod. Med pohodom so učiteljico in nekaj učencev pičile ose. Nekateri so celo

jokali. Ko smo prišli na cilj, je naša učiteljica mislila, da je izgubila telefon, zato je šla isto pot nazaj. Mi smo šli nazaj po drugi poti. Šele ko smo prišli v garderobo, je naša učiteljica ugotovila, da je imela telefon vso pot v torbi. Po kosilu smo na igrišču dobili priznanja. Moja skupina je dobila priznanje za najbolj pospravljeno sobo. Nato sta po nas prišla avtobus in kombi. Ko smo prispeli v Hoče, me je čakala sestra Sara in skupaj sva počakala mamo.

Simon Sobočan, 3. c

PESNIKI IZ 3. C

O MENI

Jaz sem Katka in sem sladka.
Moja sestrična je Tina in ona je fina.

Katarina Cvetek, 3. c

KDO SEM JAZ?

Jaz sem Zara Draga,
ki pokažem ti vraga!

Zara Mladenović, 3. c

PRVI SNEG

Prvi sneg je knjiga doživela,
ko nanjo je snežinka priletela.

Bila je res
pinka,
pinka je velika

Dita Bedenik, 3.

SNEŽINKE

Snežinke so vesele
in tudi bele.
Na tla so priletele
in se vame zaletale.

Zara Mladenović, 3. c

UČILNICA MUČILNICA

V naši učilnici strašijo,
ki jim rečemo kar puhci.

Imajo puhasto ogrinjalo,
ki se vidi samo v ogledalo.

velika kot prava
snežinka.

c

VESELI DECEMBER

Slike so naslikali učenci 2. d razreda: Tilen, Marija in Neža.

ŽIVALSKÉ ZGODBE

OKTOBER

Bil je oktober. Zajčjo družino na ta letni čas vedno zazebe v podplate.

Nekega dne so začeli razmišljati. Šli so po dedka, ker je on glavni. Rekel je, pripeljite mi najpametnejšega v družini! In ko je prišel, je rekel dedek, kaj naj storim? Glede česa, je vprašal zajec. Glede tega, da nas zebe v podplate, je dejal dedek. No, sešijmo si copate! Odlično, dragi moj! Zdaj pa pojdi delat te copate! Šel je v gozd in prosil drevesa za pomoč. In spletla so mu dvajset copat.

Kako si jih tako hitro spletel, je rekel dedek. No, to pa je skrivnost. Ko se je šel zajec drevesom zahvalit, je dedek rekel nekemu od družine, da ga zasleduje. Nisem čisto prepričan, da je copate spletel sam. Dva sta ga zasledovala, dokler nista prišla do cilja. Tam sta poslušala. In eno od dreves ju je zaznalo in reklo, tu sta dva, ki nas opazujeta. To sta moja bratranca! Kaj pa delata tukaj? Dedek nama je rekel, naj te zasledujeva, sta se tresla bratranca. Nič se ne bojta, saj vaju ne bodo ujeli! Samo recita mu, da sem se le sprehajal naokoli.

Ko sta prišla domov, sta dedku rekla, le naokoli se je sprehajal, mogoče hitro plete. Dedek je rekel, no prav.

In skupaj so odskakljali v druge kraje.

Aneja Gajšek, 3. c

LJUBEZEN, LISICE IN VOLKA

Bil je lep sončen dan in lisica se je odpravila v gostilno, kjer dela.

Takrat je v gostilno prišel volk. Bil je urejen in zraven je imel puško. »Kaj želite gospod volk?« »Samo en kozarec piva, prosim, čudovita gospa.« »O, hvala! Ali bi odšla skupaj na večerjo danes zvečer?« »Seveda lahko, je odgovoril volk. Napočil je večer. Lisica in volk sta restavracijo v gozdu. Zelo lisici povedal 53 vicev, lisica kulturi, pameti in lepoti je volk rekel nekaj zelo zaprosil za roko.

Lisici je nehala biti srce. Pet pa rekla: da. Lisica in volk

Ina Roškarič Duh, 3. c

minut je bila tiho, nato sta se srečno poročila.

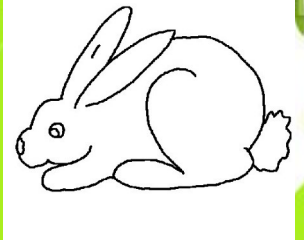
ZAJEC NA SODIŠČU

Nekje daleč v neki deželi je živel reven zajec. Vsak dan je pri jelenu kradel korenček, ko je ta šel na pijačo. Jelen je bil jezen, ker je vsak dan manjkal korenček.

Tako se je nekega dne pretvarjal, da gre, v resnici pa se je skril za hišo in gledal. Prišel je zajec. Vzel je korenček in odšel domov. Spet drugi dan je zajec šel po korenček. Vzel ga je, medtem se je pa jelen zapodil proti zajcu, že ga je skoraj nabodel, ko je skozi vrata prišel maček, ki je bil predsednik. Hudo se je prestrašil. Vprašal je jelena, zakaj ga je hotel nabosti z rogovi. Jelen je rekel, da mu zajec krade korenček. Zajca pa je vprašal, zakaj mu krade. Zajca pa več ni bilo. Oba sta se prestrašila. Odšla sta na sodišče. Ampak čisto blizu je živel zajec. Ponoči, ko je spal, so ga odnesli na sodišče. Zjutraj, ko se je zbudil, se je prestrašil. Popoldan so sodili. Vse je priznal. Ker mu je bilo žal, so mu oprostili.

Zajcu so pomagali zgraditi nov dom. Z jelenom pa sta postala najboljša prijatelja.

Simon Sobočan, 3. c

ZLATA PTICA

Sin pobere tri zlata peresa.

Začelo se je bližati jutro. Najmlajši sin je odšel k očetu. Kralj je zagledal ptičja peresa in vprašal, kje jih je dobil. Najmlajši sin je odgovoril, da je ustrelil zlato ptico, ki je prej jedla zlata jabolka.

Čez nekaj dni je kraljica rodila dojenčico. Kralj je bil zelo vesel, ker je dobil hčerko. Podaril ji je tri zlata peresa. Obesili so jih na zibelko. Kraljični so bila peresa zelo všeč. Zlata ptica je bila žalostna, ker je izgubila tri zlata peresa. Bila je že čisto obupana. Ko je letela naokrog, je zagledala, da se skozi okno v gradu nekaj svetlika. V sobi na omarici so bili štirje prstani. Največji prstan je bil od najstarejšega kraljeviča, ki mu je bilo ime Marko. Dva prstana sta bila od srednjega Matije in najmlajšega kraljeviča Maksa. Najmanjši prstan je bil od kraljične Zarje. Ptica je odletela v sobo in vzela najmanjši prstan in odletela. Ko je letela mimo gradu, pa je zagledala svoja tri zlata peresa v otroški sobi. Priletela je v sobo in hotela vzeti peresa. Ko je videla dojenčka, pa ji je postalo zelo všeč. Izpustila je prstan in zletela na okno. Tam je pričela prepevati. Mali kraljični je bilo petje zelo všeč. Ptica je potem živela na grajskem vrtu in vsak dan hodila pet kraljični.

Nekega večera pa je kralj po nesreči ustrelil zlato ptico. Bila je hudo ranjena. Drugi dan ni prišla pet kraljični. Kraljična je bila žalostna, jokala je in hudo zbolela.

Kralj in
kraljestvu.
zavladala

Neki stari

kraljica sta poklicala najboljše zdravnike v
Nihče ni znal pomagati kraljični. V gradu je
velika žalost.

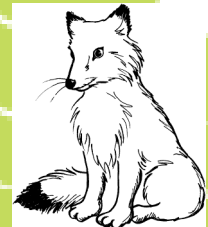
služabnik pa je na vrtu našel ranjeno zlato

SOVA IN LISJAK

Za gorami in vodami sta živelata lisjak in sova. Lisjak je hodil zmeraj na lov. Sova pa je ves čas samo pletla in šivala ter kvačkala.

Nekoč pa je lisjaka zelo močno zeblo, ker je bila zima. Šklepetal je z zobmi in stokal. Šel je mimo sovinega drevesa. Sova ga je slišala. Zasmilil se ji je. Začela je plesti velik topel šal. Ko je bil šal spleten, je šla k ježu. Vprašala ga je, kje stanuje lisjak. Na

Od takrat sta bila sova in lisjak dobra prijatelja. Lisjak je sovi lovil miške, sova pa je lisjaku še večkrat kaj spletla.

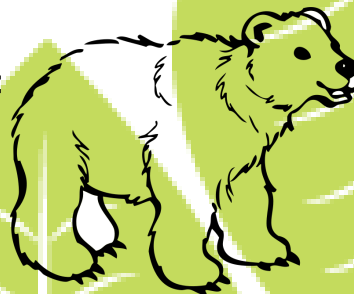
VELIK MEDVED IN MAJHEN POLH

Nekoč sta živelata medved in polh. Bila sta najboljša prijatelja.

Cele dneve sta se samo pogovarjala. Samo ena težava je bila. Medved je bil velik, polh pa majhen. In nekega dne se je zgodilo nekaj groznega. Medved ni gledal, kod hodi in poffff stopil na polha. Polh je preživel, ampak je bil zelo besen na medveda. Medved se je stokrat opravičil polhu, ampak ni nič pomagalo. Polh je bil vseeno jezen nanj. Polh se je preselil na drugi konec gozda, medved pa je ostal sam. Tako sta živela 7 let, potem pa je postalo polhu dolgčas brez medveda. Polh se je odpravil do medveda. Medved je bil tako vesel, da je omedlel. Ko se je spet zbudil, sta bila spet najboljša prijatelja.

Živelata srečno do konca svojih dni.

Katarina Cvetek, 3. c

VRTNAR IN SMUČAR

Nekoč pred davnimi časi sta živelata vrtnar rakun in kozel smučar. Kozlu smučarju je bilo ime Franci, vrtnarju rakunu pa Joža.

Jožu je vsak dan manjkala trava. Poklical je Francija, ki mu je zamenjal travo ter jo pojedel, ko je Joža odšel spat. Nekega dne se je Joža zbudil in zagledal Francija, ki je jedel njegovo travo. Joža se je razjezil. Vzel je leskovo šibo in žig. Odšel je ven in najprej Francija z leskovo šibo udaril po riti, nato pa mu na nogo in na uho dal žig z

EVAKUACIJSKA VAJA

Imeli smo evakuacijsko vajo. Najprej smo v razredu naredili poskus. Prižgali smo svečko, nato smo kozarec položili na svečko in opazovali, kaj se dogaja. Svečka je ugasnila. Ugotovili smo, da ogenj ne more goreti brez kisika. Če bi torej bil požar, ne

bi smeli odpreti okna, ker bi ogenj dobil kisik in bi se še bolj razširil. Potem smo se začeli pripravljati za evakuacijsko vajo. Izbrali smo dve učenki in enega učenca, ki so ostali notri. Kuhar je potrkal in naročil, da zapustimo šolo. Postavili smo se v kolono in hitro odšli šole na zbirno mesto. Gasilci so se pripeljali s tremi avtomobili. Šli so reševati otroke, ki so ostali v šoli. Ko so prišli ven, so jih ovili v toplo odejo in dali v gasilski avto. Zdeli so se mi frajerji, ker so bili zaviti, mi pa smo zmrzovali. No, kmalu smo šli v šolo in se ogreli ob radiatorju.

iz

Pia Hriberšek, 2. d razred

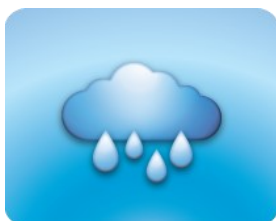
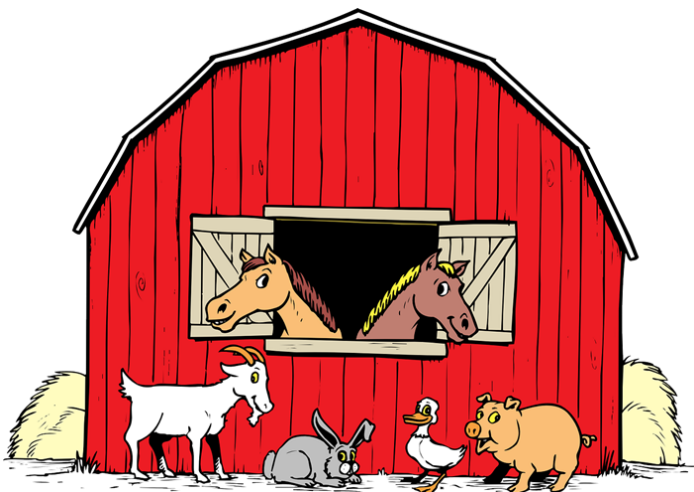

NA KMETIJI

Začele so se počitnice. Vnuka Matej in Meta sta odšla k dedku in babici.

Ko sta prišla, sta hranila piščančke in kokoši. Meta je molzla kravo, Matej pa pometal hlev. Mleko so popili za malico. S traktorjem so pridelke odpeljali in jih postavili na mizo. Prišli so ljudje in kupili pridelke.

Prišla sta tudi Matejev in Metin ati in mama in so se vsi skupaj odpeljali domov.

RIME

Na okno je potrkal obad,
ko je zunaj začelo deževat.
Zunaj je zapadel sneg,
pri babici pa se je podrl breg.
V učilnici je tabla,
policija je pa nekoga pograbila.
Tega ne bom napisal,
ampak bom samo prepisal.
Zunaj je zraslo drevo,
moj brat pa je dobil pero.
V sobi je Tara,
v jedilnici pa omara.
Hiša je stara,
pri učitelju pa kitara.

Tadej Jurančič, 3. c